

Chương 1

Tôi Nói Xin Chào, Anh Nói Làm Phiền

Một ngày nọ, trên không trung, chiếc máy bay chở khách của tôi đang cất cánh, lượn trên tầng mây xanh biếc. Bên ngoài trời chói chang, Viên Linh bước phi kéo cửa sổ, cô chỉnh lại kính, tỉ mỉ kiểm tra tài liệu trên bàn.

Lúc đó là giờ trưa, cô tiếp viên hàng không yên xe, sắp xếp cho hành khách.

Chiếc xe chuyển nhanh chóng tiến về Viên Linh. Cô tiếp viên hàng không cúi người nhặt dao nĩa, hít thở nhẹ khi thấy chiếc bàn nhỏ gọn tài liệu.

Viên Linh đang tập trung phân tích những số liệu quan trọng, ảnh hưởng bút, nhìn ngắm nhìn cô tiếp viên hàng không. “Tôi chỉ muốn mua cà phê, cảm ơn!”

Cô tiếp viên hàng không mỉm cười, rót cà phê vào cho Viên Linh. Đúng lúc đó, chiếc máy bay đột nhiên chao đảo. Cô tiếp viên hàng không cảm thấy không chắc chắn, nãy giờ cà phê xuống tài liệu của Viên Linh. Viên Linh phản ứng nhanh, giữ tay ghế, cà phê xuống tài liệu không như những lần trước, xuống vấy áo cô, tạo thành vết loang lổ.

“Tôi xin lỗi! Tôi xin lỗi!” Cô tiếp viên hàng không vội vàng rút khăn giấy.

Lúc này, tiếng còi vang lên trong loa truyền thanh: “Máy bay gặp phiêu lưu khí hậu, xin quý khách thắt dây an toàn.”

Viên Linh nhanh chóng lau sạch cà phê trên tài liệu, nhìn sang bên cạnh thấy mọi người thắt dây an toàn, cô vội vàng tháo dây an toàn, đứng dậy nhặt tài liệu, những cuốn bàn tay như tài liệu trước cô mất bực.

Là một hành khách ngồi cạnh phía sau cô.

Hình ảnh đầu tiên gặp Viên Linh là cánh tay đàn ông, tay áo sơ mi x xắn lên tận khuỷu, lộ ra chiếc vòng tay và những ngón tay dài. Viên Linh giữ tay như nhặt tài liệu và nói lời cảm ơn như cô chờ đợi khi ngồi ngay trước khi mất mặt. Bởi vì lúc ánh mắt cô dịch chuyển nhìn ngắm nhìn nghiêng cửa sổ nhìn đàn ông, cô thấy rõ ràng anh ta đang xem tài liệu của cô.

Anh ta ngồi, còn Viên Linh đứng. Trước cửa Viên Linh, tuy không nhìn rõ gương mặt anh ta nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy ánh mắt sắc bén khi anh ta cầm tài liệu.

Viêm Lãng ho khan mất tiếng, cả tay chân cứng mết ngời ớn ớn, tất yếu muốn ly ly tài liệu. Cô nhún vai nói: “Cám... ảm...”

Lúc này ngời ớn ớn mĩm cười ngời ớn. Cặp mắt anh ta đâu chớ sắc bén, mà như con diều hâu nhìn mĩm. Đây là cảm nhận duy nhất của Viêm Lãng khi cô chạm phải ánh mắt anh ta. Nhìn ánh mắt sắc bén ấy ngay lập tức đứng dậy, ngời ớn ớn mĩm cười, trả tài liệu cho Viêm Lãng.

Viêm Lãng nhanh chóng quay về chỗ ngồi. Sau khi sắp xếp lại tài liệu gọn gàng, cô không quên kiểm tra lại quay về phía ngời ớn ớn, nhưng lúc này, vị khách phía sau lưng cúi đầu dùng bữa. Anh ta chỉ là một người ớn ớn xa lạ mà thôi.

Còn chuyện gì xảy ra nữa là chuyện khác, Viêm Lãng lắc đầu quay lên.

Ba tiếng động sau, chiếc máy bay hạ cánh, hành trình vượt biển đã kết thúc.

Dòng người ra vào nhộn nhịp sân bay.

Viêm Lãng siết chặt dây đai an toàn hành lý. Cô có mái tóc đen, làn da trắng mịn màng, đôi giày cao gót đen bóng, quần áo thời trang. Bà váy liền vải lụa cao cấp, đôi giày cao gót đen bóng, quần áo thời trang.

Viêm Lãng nhanh chóng lấy hành lý của mình. Cô nhún vai vào nhà vệ sinh thay bộ quần áo sạch sẽ như bộ quần áo của người ớn ớn mà cô đang mặc.

“Có chuyện gì sao?” Viêm Lãng ngạc nhiên thái độ không mấy thân thiện.

Ngời ớn ớn nhìn cô bằng ánh mắt thăm dò, sau đó anh ta lấy ra một chiếc kính trong túi xách: “Cái này của cô phải không?”

Viêm Lãng mở miệng. Cô nhìn kỹ chiếc kính, quả nhiên là kính của cô.

“Tôi nhận được trên máy bay.”

Viêm Lãng bối rối, chỉ lúc làm việc cô mới đeo kính. Sau khi lấy ra chiếc kính của anh ta, cô không nghiên cứu tài liệu nữa nên cô không rõ kính bị rơi từ lúc nào.

Viêm Lãng lắc đầu, cô nhún vai và nhún vai kính, không ngờ ngời ớn ớn nhét kính vào tay cô, bên trong còn kèm theo một tờ danh thiếp.

“Nếu không có gì thay đổi, chúng ta sẽ nhanh chóng gặp lại.” Ngời ớn ớn lên tiếng.

Viêm Lãng chầm chậm rời đi ngay lập tức nên cô không nghe thấy câu nói cuối của anh ta. Cô nhún vai danh thiếp, liếc qua rìa tờ giấy nói thầm bí mật. Sau đó Viêm Lãng kéo vali bước đi, cảm giác ngời ớn ớn yên tĩnh.

Khi n c a t ng i s nh sâ n bay qu c t , nhìn th y thùng rác bên c nh, Viêm L ng l p t c ném t m danh thi p vào ó.

V a ra ngoài, bên tai Viêm L ng v ng t i gi ng nói quen thu c: “Viêm L ng!”

Cô ng l i, ngó quanh, li n nhìn th y Châu Trình ang i cô c a l n. Anh v y tay v i cô, n n c i d u dàng.

G ng m t l nh l o c a Viêm L ng cu i cùng c ng l tia xúc ng, cô r o b c nhanh h n, ch ng m y ch c ã n tr c m t anh: “Em vinh đ th t y, c Giám c Châu ích thân i ón.”

Câu nói có hàm ý ch nh o c a cô làm Châu Trình m m c i b t l c: “M i m t n m không g p, mi ng l i c a em ngày càng ghê g m.”

“M i m t n m không g p, anh ngày càng p trai.”

Th i ti tr t p, ánh n ng chói chang khi n Viêm L ng nheo m t, n c i c a ng i à n ông tr c m t còn m áp h n c ánh m t tr i. Viêm L ng li n quay i ch khác, c g ng tìm nén tà ni m v a n y sinh trong lòng: “ úng r i, chú Châu âu? Ch ng ph i tr c ây u là chú ón em hay sao?”

“B anh a phu nhân t i b nh vi n th m ông già, hôm nay anh c ngh nên thay b làm tài x c a em.” V a nói Châu Trình v a hành lý c a Viêm L ng, i ra bãi xe.

Cách ó không xa, m t chi c xe sang tr ng l ng l u m t ch . C a kính xe t i en, gi ng h t c p m t c a ng i à n ông ng i hàng gh sau.

Anh ta ang nhìn ra ngoài c a xe, b d ng có v m t m i nh ng ánh m t v n s c bén nh có th nhìn th u ng i khác. M t tay anh ta ch ng lên thành c a, tì vào c m, trên c tay là chi c ng h hàng hi u, v kim lo i c a chi c ng h còn không l nh b ng g ng m t anh ta.

Ng i à n ông v a b t chuy n v i Viêm L ng i qua cánh c a t ng, nhanh chóng lên xe. Anh ta quay u nói v i ng i à n ông gh sau: “T ng tiên sinh, tôi ã thay anh tr .”

Ng i à n ông ng i gh sau không lên ti ng. Th y ôi nam n bãi xe cách ó không xa lên xe ô tô, anh ta không nhìn theo n a, ra l nh cho tài x : “Xu t phát!”

Châu Trình v a n máy v a quay sang h i Viêm L ng: “Anh fax cho em tài li u kinh doanh c a công ty, em ã xem ch a?”

“Em nghiên c u su t th i gian trên máy bay, g n xong r i.”

“Bây gi công ty r t h n lo n, em ph i nhanh chóng n m b t tình hình m i c. úng r i, em v nhà tr c hay n th ng b nh vi n th m ông già?”

Viêm L ng ng i gh lái ph , nghe câu h i c a Châu Trình, s c m t cô tr nên u ám: “S c kh e c a b em th nào r i?”

“Tu n tr c ông y b trúng gió, gi v n ang n m vi n, tình tr ng c ng t m coi là n nh.”

Châu Trình t ng t c, anh ch t nh ra m t vi c quan tr ng, li c nhìn Viêm L ng r i tí p t c nói: “Ch gái em c ng ang b nh vi n.”

Ánh m t y hàm ý c a Châu Trình khi n Viêm L ng không m y d ch u, cô l ng l quay i ch khác, không lên tí ng.

“Viêm L ng, em ng ch a m i nh n vào cô y có c không? Coi nh n m t anh i.”

Viêm L ng nh ch mi ng c i nh ng ánh m t vô cùng l nh l o: “Châu Trình, trong m t anh, T T Thanh là n th n, còn trong m t em, ch ta ch là m t a con hoang.”

Cu i cùng Viêm L ng quy t nh v nhà, cô không mu n n b nh vi n r i l i gây ra mâu thu n gia ình.

M i m y tí ng ng h ng i máy bay, cô h u nh ch c tài li u nên khá m t m i. Sau khi t m r a s ch s , n m trên sofa xem tí vi, cô m i c m th y tho i mái, d ch u.

Viêm L ng c m i u khi n tí vi b m lung tung. Cô d ng l i m t kênh, xem h t qu ng cáo m i c a nhãn hi u Phù sinh nh c m ng r i chuy n sang kênh tin t c.

Gi ng nói ng t ngào c a ng i d n ch ng trình vang lên: “Nh ng n m g n ây, công ty t ng a ra dòng m ph m cao c p Phù sinh nh c m ng là t p oàn T th t t d c nghiêm tr ng. Vi c Ch t ch h i ng qu n tr T T n Phu b trúng gió nh p vi n ã khi n công ty ph i i m t v i khó kh n m i. Theo m t ngu n tin áng tin c y, T T n Phu ã thông qua công ty “s n u ng i” tí p xúc v i nhân tài trong gi i qu n lý. Ch t ch T có ý m i ng i qu n lý chuyên nghi p tí p qu n công ty, nhân c h i này xóa b ph ng th c kinh doanh gia t c truy n th ng tr c kia...”

Viêm L ng nhú mày, dán m t vào màn hình tí vi, bên ngoài t nhiên có tí ng m c a. Viêm L ng l p t c chuy n sang kênh gi i trí.

Cô l i n m xu ng sofa m t cách l i bi ng r i a m t nhìn ng i ph n ang i vào: “M n r i à?”

Bà Viêm sa s m m t khi th y b d ng c a Viêm L ng.

“ n Châu Trình còn bi t ng n b nh vi n th m b cô, cô thì hay nh , v a v n c là tr n nhà xem m y trò này.” Bà Viêm a m t v phía tí vi: “Th t ch ng ra sao c !”

Viêm L ng t tí vi, ng d y i rót c c n c cho bà Viêm bà b t gi n: “Ch ng ph i m ghét nh t là g p m T T Thanh hay sao? Con nghe Châu Trình nói hai m con T T Thanh u b nh vi n. Con t ng b nh ó, m s không t chân vào c ng b nh vi n?”

“Tôi cũng chỉ vì cô mà thôi! Cô cũng biết cô yêu thằng T Thanh, tôi đã ra ngoài học MBA sau này cô có khi nghỉ thôi công ty. Bây giờ thì hay rồi, bây giờ cô trúng gió, công ty lo nhấc cô lên, T Thanh trực tiếp vào bệnh viện Chi Lăng. Tôi gọi cô về nhà là vì trong tình hình hiện tại, ai hiểu chuyện hơn, người có khi nghỉ công việc cô cũng thôi. Cô không hiểu gì hay sao? Dù chỉ làm bằng tay chân công nhân bình thường thôi. Nhưng công ty rơi vào tay mẹ con T Thanh, lúc đó cô hình như cũng đã quên.”

“Vâng, vâng, vâng, mẹ nói đúng! Con biết mẹ đang tâm lý gì không (1)!” Viêm Lăng vội vã lý lòng vội vã mẹ ra khỏi phòng người mẹ cô. “Dì Lăng đừng can thiệp vào chuyện của con cùng mẹ nữa nhé!”

“Cô đừng mồm mép với tôi! Nếu cô thật sự muốn tôi bớt lo lắng thì mau đi làm công việc của công ty, tôi khi trở thành trợ lý cho thiên hạ. Nếu người ta nói tôi không làm việc nữa thì bà thì tha lỗi nên mẹ con gái riêng của chúng ta lên với con gái mình, tác oai tác quái, tôi chỉ còn nước gieo mìn vào mắt mẹ khi ra ngoài thôi!”

“Mẹ nói sao con nghe vậy, mẹ chớ gì?” Khi Viêm Lăng nói câu này, bà Viêm mỉm cười cầu nguyện.

Cùng lúc, Viêm Lăng cũng đang ở trong phòng, còn bà Viêm sai em canh gác bên ngoài.

Khu phòng bệnh cao cấp, hành lang trang trí như khách sạn nào đó. Viêm Lăng vội vã đi thang máy lên nhìn thấy Châu Trình đang đứng tựa vào lan can. Cô rón rén lại gần, vội vã nhào vào vai anh.

Châu Trình quay đầu, thoáng ngạc nhiên khi thấy Viêm Lăng. “Chẳng phải em nói hôm nay không đến bệnh viện sao?”

Viêm Lăng nhún vai. “Anh ngoài hành lang làm gì? Sao không vào phòng?”

“Ông già đang gặp nhân tài quản lý mà công ty ‘sẵn sàng’ gì thì ư nên bố anh tránh mặt.”

“Ai hả?”

Châu Trình không muốn tiết lộ. “Mặt nhân vật lịch sử.”

Viêm Lăng chợt nhớ tới tin tức cô vừa xem trên tivi: người quản lý chuyên nghiệp, thay đổi phương thức kinh doanh gia tộc truyền thống... Cô cũng nghĩ mình thì rời chuyên sang tài khác: “T T Thanh đâu rồi?”

“Cô yên tâm ra xe, lát nữa sẽ quay lại.”

Thấy Viêm Lăng không tiếp trung, Châu Trình liền nhấc cốp: “Viêm Lăng, đừng cãi lại với cô, mẹ không?”

Lúc này Viêm Lăng mới có phản ứng, chợt giật mình kinh ngạc: “Tại sao mẹ lại nghĩ em chưa quên mẹ nhấc vào chỗ này, mà không phải là chỗ chuyên nhấc mẹ vào em?”

Không chỉ Châu Trinh lên tiếng, Viêm Lăng quay ngược lại. Dù anh đứng sau gọi tên cô, cô cũng không đứng bênh vực.

Oan gia ngõ hẹp, Viêm Lăng không ngờ cô lại gặp phải T T Thanh ngay cửa thang máy.

Thang máy vắng vẻ, Viêm Lăng và T T Thanh kẹt trong, đứng ngoài nhìn vào nhau, cười cùng nhau.

T T Thanh có phần ngạc nhiên. Cô ta đi ra khỏi thang máy, nhìn Viêm Lăng bằng ánh mắt dò xét: “Sao? Chưa quay về rồi à?”

Viêm Lăng cau mày: “Hình như không có cách dùng gì ngoài việc nói.”

“Tôi đang thay bộ quần áo. Tôi không muốn vào nhà, bây giờ nhà lo nhốt tôi lên, cô lập tức đi. Nếu ngoài không thể không nghe chuyện cô thì hãy đi về đi.”

Viêm Lăng đi qua T T Thanh nhìn bằng ánh mắt lạnh lùng. “Sao cô đi về?”

“Nếu không muốn gặp tôi thì mau tránh ra.”

T T Thanh cười nói. “Cô không nói tôi cũng quên mất, tôi phải cảm ơn cái tát của cô. Nếu không nhờ cái tát đó, sao bây giờ tôi mới gặp được cô?”

Viêm Lăng không hề cảm động, chỉ nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng.

T T Thanh nói tiếp: “Lúc đó tôi cũng nghĩ như thế nào, cô không biết đâu. Trước đây tôi cũng nghĩ con tôi vào nhà họ T là bị tôi cam kết không tranh giành quyền lợi của cô. Còn cô thì sao? Mất cái tát này thì tâm huyết bao nhiêu năm của cô. Nếu là tôi, chắc tôi sẽ chết mất.”

Viêm Lăng không trả lời, chỉ nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng. Khác với dung mạo thanh nhã của T T Thanh, ngoại hình của Viêm Lăng trông sắc sảo hơn, nhưng khi đứng trước mặt cô có phần ngang ngược. “Là nào không biết, àn ông thì có tâm lý bù đắp cho con cái của vợ bé? Bên mẹ con chỉ bao nhiêu năm, thậm chí danh phận cũng không cho mẹ. Lúc còn nhỏ, mẹ tôi cùng mẹ vợ quê thê lương hàng, có lẽ nào không biết gì ta xì xào, bàn tán sau lưng? Tôi tuy chỉ tán thành vì cả bố ra ít tiền bù đắp cho mẹ. Tôi nói với Châu Trinh, tại sao anh lại đi xa tôi vì chuyện này, chuyện gì thì hay sao?”

Ánh mắt sắc lạnh của T T Thanh khi nhìn Viêm Lăng vô cùng hài lòng.

Nhưng ngay sau đó, Viêm Lăng không cười nữa. “Như con Châu Trinh, tôi có một tin muốn báo cho cô biết...” T T Thanh cười ngạo ngạo. “Anh ta cũng hôn tôi rồi.”

Giây phút đó, Viêm Lăng cảm thấy chân tay mình lạnh buốt.

Trong một buổi sáng Thanh Dương nói: “Nhưng cô yên tâm đi, tôi sẽ không nhỡ lời anh ta, chúng ta không buông tha anh ta. Ngày nào ông làm em gái tôi biết thì anh ta sẽ phải trả anh ta bên mình chúng ta. Ngày này chúng ta có ích gì cho cô, đúng không?”

Viêm Lệ nói cùng không tìm kiếm gì, vung tay về phía Thanh Dương.

Châu Trình là một cô gái...

Nhưng cái tát không rơi xuống người một cô gái của Thanh Dương bàn tay Viêm Lệ nói gì hết.

Cô kinh ngạc nhìn bàn tay đang cầm tay cô. Cánh tay của một người đàn ông, trên đó có chiếc vòng tay hình hạt đậu quen thuộc.

Viêm Lệ nhìn người đàn ông, nhìn chằm chằm vào mắt anh ta. Là người đàn ông cô từng gặp trên máy bay, người đàn ông có cảm giác khó quên.

Viêm Lệ nghĩ cô muốn nói gì nhưng không thể rút tay về, trông người đàn ông của anh ta rất ung dung, thoải mái như đang tay giơ tay đặt. Viêm Lệ làm thế nào chúng ta không thể nói gì, cùng cô chỉ biết rằng một cô gái của anh ta. “Buông tôi ra!”

Anh ta mỉm cười: “Con gái là làm sao mà trông xinh đẹp!”

“Không liên quan đến anh.”

“Em làm hỏng tất cả những gì em muốn có với tôi, sao có thể nói không liên quan đến tôi?”

Người đàn ông chợt giật mình thành như một người đàn ông của anh ta thoát ra ngoài cách, người khác khó có thể tiếp cận. Viêm Lệ nghĩ rằng thật là kỳ diệu. Cách đó không xa có tiếng bước chân đi tới. Viêm Lệ nghĩ rằng chú ý đến những gì nên nghĩ nghĩ gì, phản kháng. Người đàn ông trước mặt cô phát hiện có người đi tới, anh ta liền buông tay cô.

Trong giây phút đó, Viêm Lệ quay lại, thấy người đi tới là Châu Trình, cô bắt gặp ánh nhìn của anh ta.

Châu Trình nhìn người đàn ông nói: “Anh đừng lo, anh đừng lo, anh đừng lo, anh đừng lo.” Anh nhìn cô, nhìn cô một cách dò xét tình hình rồi nói: “Thật là tiên sinh, tôi tin anh sẽ sống lâu.”

Người đàn ông quay sang Châu Trình.

Anh ta nhìn người đàn ông nói: “Anh đừng lo, anh đừng lo, anh đừng lo, anh đừng lo.” Anh nhìn cô, nhìn cô một cách dò xét tình hình rồi nói: “Thật là tiên sinh, tôi tin anh sẽ sống lâu.”

Anh ta nói xong, thang máy của anh ta liền đi. Anh ta liền bước vào thang máy. Trong khi thang máy đóng cửa, anh ta còn kịp phóng ánh mắt về phía Viêm Lệ.

“Cô gái anh á, thật là đẹp.”

Viêm Lệ không kiếm được gì, liền quay lại nhìn anh ta.

Lúc này, T T Thanh nhìn cô đang đứng ngoài, cô đứng yên quan tâm với Viên Lãng: “Viên Lãng, chúng mình ra về hay sao? Đừng tranh chấp, chớ mang vào cho b.”

Viên Lãng không thêm ý kiến cô ta, quay ngoắt đi thẳng về phía phòng bếp.

T T Thanh đứng yên, nhún vai và mỉm cười bất lực.

Châu Trình cũng không biết làm thế nào với tính cách kỳ quái của Viên Lãng, chỉ có thể vui vẻ an ủi T T Thanh. Thế nhưng T T Thanh không ý kiến Viên Lãng và Châu Trình, cô ta không rời mắt khỏi cửa thang máy. Một lúc sau, cô ta mới quay sang Châu Trình: “Nghe đi đó là ai vậy?”

“Tướng Úc Nam.”

T T Thanh sửng sốt.

Viên Lãng đứng trên hành lang, nghe câu nói của Châu Trình, cô cũng lập tức đứng bật dậy.

Tướng Úc Nam...

Không nghe anh ta chính là Tướng Úc Nam.

Viên Lãng không hề thấy xa lạ với cái tên này.

Trước đó, Tướng Úc Nam làm giám đốc điều hành của công ty mẹ phẩm CGCM. Chỉ trong ba năm ngắn ngủi, doanh thu của công ty phẩm này tăng gấp đôi. Anh ta còn tạo ra một thị trường riêng phù hợp với làn da của người châu Á, giúp công ty xâm nhập vào thị trường châu Á thành công.

Ông già có ý định kéo Tướng Úc Nam về làm CEO của T T?

Bà Viên cũng nhanh chóng biết tin. Trong buổi tối hôm đó, bà nôn nóng hỏi Viên Lãng tình hình thế nào. Viên Lãng cảm thấy bất ngờ, không buồn nói gì. Cô trả lời qua loa: “Con chỉ biết hôm nay anh ta sẽ đến vì nhân thân ông già, nhưng chuyện khác con không rõ.”

Bà Viên nuối tiếc không thôi: “Nó đó là sự thật, cô làm sao có thể lừa dối con?”

“Đi về thôi con, đây là một quyết định sáng suốt. Con thấy rồi đấy, có sao đâu?”

Thái độ của Viên Lãng khiến bà Viên vô cùng tức giận, bà quát “bốp” đôi mắt xuống bàn. “Cô làm sao vậy? Bà đang rút hết quyền lực của cô, vậy mà cô chỉ đứng nhìn?”

Viên Lãng cúi đầu, dù môi miệng không dám phàn nàn.

Bà Viên thấy mình tận tâm nhưng cô lại khuyên bảo mà con gái chỉ nghe hời hợt, bà đành phải ôn tồn thúc: “Tóm lại, tuấn sau có cuộc họp hội đồng quản trị hôm nay, tôi sẽ báo chú Trần về chuyện này. Cô hãy nhanh chóng đi quy định những quy định chuyên nghiệp của bà, nghe rõ chưa?”

Trong buổi Viêm Lãng tự nhiên hiên lên cảm xúc bồn chồn đi u sầu. Cô cố gắng giữ hình ảnh ra khỉu, buông thả giọng điệu: “Con nỡ rìi.”

Viêm Lãng tham dự tiệc công ty chỉ vài ngày sau đó với tâm trạng rìi bĩ.

Vì quý tộc thuê CEO chuyên nghiệp của ông già, các công ông tranh cãi rất quyết liệt. Sự xuất hiện của Tổng Úc Nam phá vỡ thế cục “ngồi nhà” trong nội bộ công ty, những người tập trung lợi ích cá nhân của các thành viên hiện diện.

Công có giọng điệu ra bâng quai: “Tổng Úc Nam vẫn chưa nhận lời Tổng, bàn luận bây giờ là hơi sớm.”

Chú Trần là công ông kiên quyết phần quy tắc của Tổng Trần Phú. Trên thực tế, cuộc họp hiện diện này là buổi tập của các công ông theo phe phần tử bàn cách ngăn cản sự việc này trở thành hiện thực.

Chú Trần yêu cầu cho Viêm Lãng: “Viêm Lãng, cháu thế nào?”

Các “nguyên lão công thân” của công ty đều là người chỉ định Viêm Lãng trở thành, tự nhiên họ coi cô là công viên chính thức của công ty. Vì vậy, khi chú Trần đặt câu hỏi, tất cả đều nhìn thẳng về phía Viêm Lãng.

Viêm Lãng tiến thoái lưỡng nan giữa suy nghĩ thực tế của cô và ý nghĩ của bà Viêm: “Cháu...”

Cô còn chưa nói hết câu, cả phòng hiện tượng ngưng trệ. Tiếng gõ cửa phòng khi nãy giờ quay về.

Tổng Thanh yêu xe lăn đi vào, người ngồi trên xe lăn chính là Tổng Trần Phú, khí sắc của ông khá tốt.

Viêm Lãng với giọng điệu. “B !”

Tổng Thanh yêu xe lăn nhìn người của Chủ tịch Tổng Trần Phú mà mắt nhìn xung quanh rìi chầm rãi nói: “Thế thì xuất hiện đây, xem ra các vị rất kinh ngạc.”

Sau khi Tổng Trần Phú bắt trúng gió, phát âm hơi khó khăn nhưng xem ra ông vẫn hoàn toàn tỉnh táo.

Các công ông mà mắt nhìn nhau, không ai dám lên tiếng.

Tổng Trần Phú ôm mắt mắt vòng, cười cùng đồng nghiệp Viêm Lãng. Ông ta cố gắng giữ thể diện: “Tôi vẫn còn chưa chốt, các người hãy giúp tôi ưu tiên phần việc công. Mỗi ngày nào đó tôi thất sự xuống, có phải công ty của tôi sẽ bị các người phân chia sứt mẻ thành sao?”

Tổng Trần Phú tuy vậy trải qua cơn bão nhưng khí thế của ông vẫn có sự trấn áp như thường. Thay vì im lặng tái mặt, Tổng Trần Phú nói tiếp: “Cuộc họp kết thúc, các vị có thể rời đi.” Mọi công ông nhìn rìi rác quanh bàn hiện

nghe cả lời nói của cô, nghe thấy cô nói chuyện, nhưng cô không nói một lời nào.

Cùng phòng họp còn lại Viêm Lệ, Tuấn Phú và Tuấn Thanh.

“Cô làm tôi quá thất vọng.”

Viêm Lệ nhìn Tuấn Thanh đang đứng sau Tuấn Phú. Bất giác ánh mắt cô nhìn mình, cô lập tức lên tiếng gì thích: “Con không có ý nh tham gia...”

Tuấn Thanh nói với Viêm Lệ: “Em nói ít thôi, đừng làm bất cứ gì.”

Sau khi nói xong, cô ta không cho Viêm Lệ chờ đợi, quay lại rót nước cho Tuấn Phú, cô ta như làm người con gái nể nang: “Bạn gái của Viêm Lệ còn trẻ, có lẽ các chú, các bác xúi giục, sinh hoạt nên miễn...”

Lệ của Tuấn Thanh rõ ràng có ý ngăn cản Tuấn Phú vung tay, hất nước nóng vào ngực Viêm Lệ.

Liên tục trong giây phút, Viêm Lệ cảm thấy khâm phục người chị gái cùng cha khác mẹ của cô, cô ta đã chu đáo săn sóc cô...

“Tuấn Thanh không phải là cái chết. Tuấn Thanh sao cô không chịu hỏi chị?”

Viêm Lệ cúi xuống nhìn, bất giác cô bắt gặp Tuấn Thanh. Tuấn Thanh cảm thấy kỳ lạ vì lúc này rõ ràng Tuấn Thanh có thể biến thành tiếng: “Trên tay này, bạn không bao giờ nghe con gái thích ăn thịt con, con quá quen rồi.”

Nói xong, cô lập tức quay lưng đi ra ngoài.

Riêng phòng họp, cô có thể nhận thấy người xung quanh đang nhìn xem sự thay đổi của cô. Cô đi ra thang máy. Người bắt đầu nóng như trái tim cô lập tức lạnh đi, nhưng cô không kịp nhận ra, cô run lên.

“Cô làm tôi quá thất vọng...”

Bên tai vang vọng câu nói của Tuấn Phú, Viêm Lệ bắt gặp ánh mắt của nhân viên đang nhìn mình từ vui lòng quay đi chỗ khác.

Lúc này, tay Viêm Lệ bắt đầu lạnh đi, cô cảm thấy lạnh lẽo, lạnh lẽo, lạnh lẽo. Cô tự nhiên cảm thấy sự bất lực bao phủ toàn thân, không biết nên làm thế nào tiếp theo.

Viêm Lệ bắt đầu nghĩ. Công ty riêng, nào thì khi cô càng trở nên nhếch nhếch.

Ừng ừng, cô nên đi đâu bây giờ?

Bây giờ Viêm Lệ tự nhiên đứng trước. Có thể gì đó trên vai cô.

Viêm Lệ lấy lại tinh thần, cúi xuống nhìn, hóa ra cô vẫn khoác thêm một chiếc áo vest.

Viêm Lãng còn chĩa tay ra nắm lấy tay cô, mót bàn tay đã ôm bả vai cô, y cô bực tức, xuyên qua ánh mắt của mình, vào trong thang máy.

Trong thang máy đang đi xuống chỉ có hai người.

Viêm Lãng nhìn bức tường thang máy bóng loáng phản chiếu gương mặt mình nghiêng ngó nhìn người đàn ông.

“Tên Úc Nam?”

Nghe giọng nói đầy vẻ nghi hoặc của Viêm Lãng, người đàn ông quay về phía cô.

Anh ta cười nhợt nhạt nhìn cô vào tận mắt Viêm Lãng.

Tên Úc Nam bình tĩnh nhìn Viêm Lãng. “Hóa ra em đã biết tôi là ai. Theo phép lịch sự, em có nên nên cho tôi biết tên em không?”

Viêm Lãng lặng lẽ nhìn người đàn ông và giọng cô, cô chính là nguyên nhân sâu xa đẩy cô vào hoàn cảnh này. “Tôi tên...”

Ánh mắt dò xét nghiêm túc của người đàn ông khiến Viêm Lãng không thoải mái, gương mặt, hai giây, cô mỉm cười: “... Viêm Lãng.”

Tên Úc Nam cười mà nhún nhún, nhún mày: “Ồ, hóa ra là nhũn nhũn tính nóng như lửa của T gia!”

Viêm Lãng cười khúc khích, “h” mót tay lên lòng ngực cô giơ ngón tay cái lên, cúi xuống nhìn mình. “Anh xem biểu tượng của tôi bây giờ, rõ ràng bằng chứng của chi phí đắt tiền như vậy, làm gì giọng người tính nóng như lửa!”

Tên Úc Nam rất bình tĩnh. “Nhưng tôi chỉ nghĩ em buồn bã, đau khổ chút nào.”

Viêm Lãng gật đầu, đứng nhìn người đàn ông, cô nhìn cô lãnh m. “Bây giờ vẫn chưa phải lúc đau khổ.”

Thang máy nhanh chóng đi xuống hầm xe. Cửa thang máy mở ra, Viêm Lãng cầm áo vest đưa cho Tên Úc Nam. “Anh ở công ty chúng tôi chỉ có vị trí quản lý, tôi không làm phiên anh nữa.” Nói xong, cô liền rời khỏi thang máy.

Úng lúc này, mót bàn tay giơ lên vai cô.

Viêm Lãng quay đầu, Tên Úc Nam hất cằm chỉ về tay cô. “Em nên biết vì nhiệm vụ.”

Viêm Lãng mỉm cười: “Bây giờ tôi vẫn còn chĩa phân biệt rõ anh là bạn hay thù, tôi nghĩ chắc anh cũng vậy, vì thù anh không cần hao tâm trí lôi kéo tôi.”

Nghe câu này, Tên Úc Nam chau mày nhìn anh ta nhanh chóng lấy lý do về mặt bình tĩnh và nở nụ cười nhàn nhạt: “Đàn ông như tôi, ân cần với các cô gái

xinh đẹp là một bản năng. Viêm Tiểu Thư, em đang mất tin vào bản thân như vậy.”

Một câu chuyện nhỏ mà có thể nói khéo léo như thế, Viêm Tiểu Thư không thể không khâm phục Tiểu Úc Nam, nhưng cô chưa kịp áp lực, cả thang máy đã óng liệt. Đang mất thản nhiên và ánh mắt sắc lẹnh của người đàn ông bí ẩn mất sau cánh cửa.

Viêm Tiểu Thư nhìn người heo tay, ánh mắt sáng.

Xe của cô cách đó không xa. Viêm Tiểu Thư nhìn chằm chằm vào mình, người đi xuống bên cạnh thân xe. Cô đang suy nghĩ xem bước tiếp theo nên làm thế nào thì nhìn thấy đi xuống người chủ.

Viêm Tiểu Thư rút nhìn thấy ra xem, là Tiểu Thanh gái. Cô không muốn nghe nhưng không hiểu sao lại thấy ý nghĩa, bất giác nghe.

“Viêm Tiểu Thư, em đang ở đâu?”

Giống quan tâm và thân thiện của Tiểu Thanh vậy, chắc hẳn cô đang gọi nhìn thấy từ cảm giác Tiểu Phú. Viêm Tiểu Thư trầm ngâm nghe cô ta tiếp tục nói:

“Chỗ đỗ xe của em ở đâu nhà nhé? Nhưng chuyện còn lại chi tiết gì quý trọng, em đừng quên bản thân.”

“Tiểu Thanh!” Viêm Tiểu Thư nhìn lòng người cô ta.

Ở máy bên kia im lặng trong giây lát, Viêm Tiểu Thư cười cười. “Không cần mình chi tiết gì đáng thán.”

Nói xong, không hiểu vì sao của Tiểu Thanh, Viêm Tiểu Thư tiếp tục cúp điện thoại. Cô tiếp tục chìm đắm trong suy nghĩ. Một lúc sau, bên tai cô bỗng vang lên giọng nói đầy kinh ngạc của Châu Trình: “Viêm Tiểu Thư?”

Viêm Tiểu Thư ngạc nhiên, thấy Châu Trình đang gọi từ cảm giác của cô.

“Em đang ở đây làm gì vậy?” Châu Trình hỏi.

Viêm Tiểu Thư lắc đầu, nói nhún nhún: “Không có gì.”

Thấy cô vẫn không nói gì, Châu Trình kéo cô xuống đây. Anh tiếp tục phát hiện áo cô bị ướt ướt và bàn tay ướt. “Em làm sao thế?”

Viêm Tiểu Thư nuốt cảm giác, cố gắng cười: “Em thất sự không sao đâu!”

Châu Trình vẫn lo lắng vì chuyện gì. Bất chấp phản cảm của Viêm Tiểu Thư, anh tiếp tục kéo cô về phía xe của mình. “Anh đưa em về nhà đi.”

“Chàng trai anh bắt đầu làm việc lúc mấy giờ sao?”

“Em ra nông nghiệp này, anh làm gì còn tâm trạng làm việc?”

Trong lúc này Viêm Tiểu Thư mỉm cười nhìn Châu Trình, cùng anh lên xe.

Châu Trình khi xuống xe, một tay cầm vô lăng, một tay rút túi xách gửi lại cho Viêm Tiểu Thư. “Em làm anh sợ hãi.”

“Sao thế?”

“Mình may mắn nay anh chết ngay thì em khóc. Em nói đi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Ngày hôm đó, Viêm Lệ không về nhà làm mà về công ty của cô. Ai nghĩ buổi tối như thế này mà khách không mời mà tới.

Qua lối đi trên cánh cửa, Viêm Lệ nhìn thấy T T Thanh bên ngoài. Cô nghĩ mình vài giây rồi quay trở về nhà.

T T Thanh hít thở thật sâu rồi dán mắt vào cánh tay trắng của Viêm Lệ rồi nhìn cô rồi vào trong tay cô. “Cô vẫn còn tâm trí của người à?”

Viêm Lệ không thêm bớt tâm trí rồi liếc nhìn cô ta.

“Không mời tôi vào nhà sao?”

Viêm Lệ đứng một lúc rồi, cô nhìn cô ta không chịu lùi nửa bước, nhấc mép như cười không: “Tôi vào nhà cô giúp vì cần đi nhà, không muốn đi vào nhà, có việc gì chờ ngoài đó nói đi!”

T T Thanh tái mặt, nhưng cô ta nhanh chóng trở lại bình thường. “Ừ, thì tôi nói thế, dù sao tôi cũng không nên ân hận chuyện của cô.”

Viêm Lệ rất hiếm khi bắt gặp vẻ khó xử của cô ta như lúc này. Cô vui vẻ nhìn T T Thanh đang hít thở thật sâu, thì thầm lên tiếng: “Rốt cuộc cô nói gì với Châu Trình mà anh ta chấp nhận, cậu xin giúp cô. Cô nên biết bản thân có ý nghĩa cô xứng đáng nhận, bắt đầu từ chỗ việc này, khi cô thay đổi tính nết mình rồi cô trở về.”

Viêm Lệ phá lên cười: “Sao vậy? Tôi thì không lo lắng về trí của mình trong lòng anh ấy bần thần à?”

T T Thanh nghĩ rồi, cô kiêu ngạo nhìn cô, vài giây sau thì lên tiếng: “Tôi biết bây giờ thế nào của cô nhé. Cô đừng nghĩ sẽ bắt tâm trí của cô sao?”

Viêm Lệ im lặng thì cô thấy cô bắt đầu nhìn cô ta. T T Thanh, sau đó cô cảm thấy thì thầm: “Tôi chỉ là tự nhiên phát hiện ra chuyện có tác động vì ông, tự nhiên phải chấp nhận.”

“Cô nói gì...”

Viêm Lệ không nhận ra sự tán gẫu của T T Thanh. Cô quay trở lại ngang lưng cô ta: “Đi về nhà, không tin!”

Nói xong, cô đóng sập cửa, ung dung quay về phòng, và uống rượu và xem tài liệu.

Tài liệu Châu Trình gửi cho Viêm Lệ là kế hoạch kinh doanh năm quý liên tiếp của công ty, tất nhiên ngoài năm nay. Tình trạng kinh doanh kém hiệu quả đi ra liên tục trong một thời gian dài. Nhã Nhan, nhân viên phụ trách

của Tập đoàn giúp công ty nổi tiếng trên thị trường mới và thu hút vô số khách hàng tiềm năng gần khắp nơi. Những sản phẩm mới của Tập đoàn trong hai năm gần đây đều nhận được phản ứng trung bình. Nếu tiếp tục đầu tư vào việc nghiên cứu và sản xuất sản phẩm mới một cách mù quáng, tình hình sẽ càng tồi tệ.

Tài liệu rất nhiều, bày đầy trên quầy như trong phòng họp. Hôm nay Viêm Lệ khi nhận được tin, có lẽ vài ngày tới cô cũng không thể đến công ty. Nhân dịp này, cô nhà nghiên cứu tài liệu, ban ngày tranh thủ đi khảo sát tình hình các cửa hàng mới của công ty.

Viêm Lệ xem tài liệu của bà già sáng hôm nay. Không sáng sớm ngày hôm sau, cô bắt đầu thức dậy sớm hơn để đi ký các báo cáo: “Nhất định, Chắc chắn báo cáo hôm nay của công ty làm việc.”

Viêm Lệ đi tìm, cô nghĩ thì cho rằng mình nghe nhầm nên lập báo: “Thầy ký Lệ, cô nói... hôm nay?”

“Ừng rì, Chắc chắn bố trí chức vụ chính thức cho cô. Cô hãy đến công ty vào lúc chín giờ.”

Viêm Lệ nghĩ đi đi, trong lúc xuất hiện mặt đỏ ửng, cô cảm thấy báo thức bên cạnh mình, lúc này là tám giờ ba mươi phút.

Giờ thì cô hoàn toàn tỉnh táo, vội vàng chạy vào phòng vệ sinh rửa mặt, ánh sáng.

Dù có gắng hết sức, cô vẫn làm muộn.

Mười giờ mười phút Viêm Lệ mới đến công ty. Khi lên tầng cao nhất, thầy ký Lệ đã chờ cô tại bao giờ: “Nhất định mau vào trong đi!”

Viêm Lệ chần chừ liếc áo, vội phía vào phòng CEO theo hướng thầy ký Lệ chỉ. Nhưng chần chừ vào phòng, Viêm Lệ chợt nhiên ngây ngẩn.

Thầy ký Lệ đi sau Viêm Lệ thấy cô đứng trước cửa, liền thúc giục: “Sao nhất định vẫn chần chừ vào? Thầy giám đốc chờ cô lâu rồi.”

Viêm Lệ mở to mắt nhìn tên CEO treo ngoài cửa: “Tên này thay thế lúc nào vậy?”

“Chỉ qua qua, ngài chắc chắn làm CEO mới chính thức thôi. Tôi qua, chúng tôi gặp ngài thay thế ngay.”

Viêm Lệ đứng ngẩn ngơ nhìn người đàn ông trẻ tuổi: “Vâng...”

Thầy ký Lệ đứng chờ, liền giúp cô vào phòng.

Qua cánh cửa mở, Viêm Lệ nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi đang ngồi bên cửa sổ.

Nghe thấy tiếng gọi, người đàn ông quay đầu lại. Viêm Lệ chợt nghĩ ngợi: “Bố tôi báo tôi về đây làm gì?”

“CEO mới nhậm chức chính thức rồi.”

Lisa th ký Lu khi n Viên L ng á kh u trong giây lát.

Viên L ng nán l i c a vài phút, sau khi b th ký Lu gi c vào trong, cô phát hi n CEO m i nh m ch c ang i cô.

T th b ra m t kho n ti n l n xây d ng tòa tháp ôi này. T v trí c a Viên L ng có th th y tòa nhà i di n ph n chi u ánh n ng l p lánh. Ng i àn ông ang ng bên c a s có thân hình cao l n, n i b t trong b com lê may th công v a v n, nh i m nh n c a b c tranh phong c nh p .

Nói m t cách chính xác, Viên L ng m i ch g p ng i àn ông này b n l n, nh ng trong m y ngày ng n ng i, a v c a cô ã thay i hoàn toàn.

Viên L ng t m th i không bi t cô nên ti p nh n s s p t c a b nh th nào, vì v y cô ng im không lên ti ng. T ng Úc Nam là ng i m mi ng tr c: “Good morning!”

Viên L ng không th y tho i mái khi ph i i di n v i ng i àn ông n v n quá ch nh t này. “Good morning!”

“Hình nh em không vui khi g p tôi ây thì ph i!”

“T ng giám c a nghi r i, không có chuy n ó âu!”

Có l nh ng l i gi d i l y lòng c a Viên L ng khá bu n c i, cô th m chí còn nghe th y ti ng c i kh c a anh ta. Nh ng gi ng anh ta t nhiên tr nên nghiêm túc: “Nghe nói hôm qua em ã tri u t p m t s c ông liên k t ph n i tôi làm CEO?”

Viên L ng b t u suy ngh li u sau này ng i àn ông tr c m t có luôn ch a m i nh n vào cô trong công vi c? Suy i tính l i, cô th y nên nh n nh n thì h n. Vì v y cô nói nh : “ ó không ph i ý nh c a tôi, tôi b y vào tình hu ng m t cách b ng. H n n a, tôi c ng ã b tr ng ph t, b b tôi ném n ây làm y t c a anh.”

“Tr lý không ph i y t . i v i ng i bình th ng, ây là công vi c t t n m c ph i tranh nhau s t u m trán m i giành c. B em em n ch tôi làm vi c c ng vì m c ích mu n em s a t t x u, h c h i chút b n l nh. Ch t ch T nói th nào nh ...” T ng Úc Nam m chiêu nh l i, ánh m t lóe lên m t tia b n c t. “ a con gái này c a tôi không d i phó, có l ch có c u m i tr c nó.”

úng là không th u võ mi ng v i ng i này. Viên L ng r t ghét nh ng l i ch nh o c a T ng Úc Nam nh ng cô quy t nh b ngoài tai, l ng l cúi u, b ngoài t ra ph c tùng, trong lòng l i nguy n r a anh ta.

T ng Úc Nam ng bên c nh c a s , cách Viên L ng ch c b c chân. Trong lúc nói chuy n, anh ta t t ti n l i g n, n tr c m t Viên L ng m i d ng l i.

“ úng r i, v t b ng trên tay em th nào r i?”

“Không...”

Chị “sao” bị Viêm Lãng nghĩ như thế thì đúng là đúng, cô không nghĩ anh ta nghĩ gì về mình nữa đâu.

Cách biệt với chị u cao và cảm giác bất ngờ khi thoát ra từ Tầng Úc Nam khi nhìn Viêm Lãng lùi lại nhanh chóng. Ánh mắt cô lướt qua tất cả các phòng của tầng này rồi dừng lại ở phòng làm việc của anh ta. Cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

“Tôi nghĩ giám đốc, nếu không có việc gì, tôi xin phép ra ngoài. Tôi tự nhiên bị gọi lên đây mà không có sự chuẩn bị trước, tôi còn chưa biết phòng làm việc của mình đâu.”

Tầng Úc Nam dường như cảm thấy rất thú vị trước biểu diễn của chị như giám đốc của Viêm Lãng, anh ta cười nhếch mép.

Viêm Lãng quay ngược lại nhìn chị.

“Tôi có việc cho em.” Tầng Úc Nam tự nhiên lên tiếng.

Viêm Lãng bước đi đúng hướng, nghe anh ta nói thì phải.

“Em hãy làm một bản phân tích sơ lược về các dòng sản phẩm của công ty hiện nay, nêu các khuyến nghị và đề xuất ý kiến, trình bày trên bàn làm việc của tôi vào sáng mai.”

Viêm Lãng dõi theo Tầng Úc Nam đi lên bàn làm việc riêng của chị, anh ta không buồn tâm xem cô có ý kiến gì về yêu cầu của anh ta. Viêm Lãng nghĩ rằng người quy định như thế này: “Đây là công việc của bộ phận Tiêu thụ và Bộ phận Nghiên cứu thị trường.”

Tầng Úc Nam nhếch mép.

Viêm Lãng phát hiện, mỗi khi nghĩ đến ông này thì cảm giác của chị dường như có thể lý giải thành nhiều biểu hiện khác nhau, có lúc là hài lòng, có khi là lạnh lùng thay đổi thái độ, còn lúc này là biểu hiện của sự nghiêm túc trên cao chỉ tay chỉ mặt. “Quy định của công ty, đề xuất ý kiến cho em, dù có phải hay không, em phải hoàn thành.”

Đây là một đề xuất trên khi cần phải đi cảm thấy vô cùng căng thẳng, Viêm Lãng chỉ còn cách nhún vai rồi đi ra ngoài.

Viêm Lãng nhìn chào thì ký Lũ, cô kinh ngạc khi thấy thì ký Lũ bước ra từ phòng thu dọn. Viêm Lãng nhíu mày, hỏi: “Thì ký Lũ, cô nhớ đi đâu vậy?”

Trên bàn làm việc của chị thì ký Lũ xếp chồng lên nhau. Bà và chị nhìn vào giấy tờ thích: “Chị thì không còn kiêm nhiệm làm CEO nữa, vì vậy tôi cần phải nghỉ ngơi để chị thì ký Lũ. Sau này tôi chỉ chịu trách nhiệm làm thì ký riêng của chị thì, và phòng của tôi chuyển sang tòa nhà bên kia.” Thì ký Lũ chỉ tay về phía tòa nhà bên ngoài của chị.

“Ai sẽ thay công việc của cô?”

“Tôi nghĩ giám đốc thì ký Lũ này. Anh yêu cầu tôi phải làm xong thì thì bàn giao trong hai ngày.”

Hai ngày? Chẳng có khả năng miễn cưỡng của siêu nhân đâu, chẳng nhẽ người Viêng Lông không học mà biết ư.

“Úng rì, vớ phòng của nhười tuấn tú dành cho các giám đốc đi. Tôi sẽ giúp cô chọn vestrất tinh tế.”

“Cảm ơn cô!”

Viêng Lông còn nhười vì cần phải làm nên chào tạm biệt thì ký Lư, đi về phía thang máy. Úng lúc cô bấm nút trên cửa thang máy, thang máy bên cạnh tiến tới, mở ra. Ông mặc com lê bước ra.

Lúc anh ta đi qua, cô tự nhiên có cảm giác lạ thường nên quay đầu nhìn theo. Anh ta đi thật nhanh ký Lư.

Viêng Lông nghe thấy tiếng trò chuyện giữa ký Lư và người đàn ông đó. Cô bất giác đứng tai nghe ngóng, đây chính là thầy riêng của Tổng Úc Nam?

Trong buổi Viêng Lông chờ đợi ra hình ảnh sân bay cách đây không lâu. Cô bối rối, nghĩ về việc vào cửa hàng phải là người đã trải nghiệm kính cho cô sân bay hay sao? Thế nào cô cảm thấy anh ta trông quen quen.

Cứ ngày hôm đó, Viêng Lông vội vã vào công việc.

Tất cả sự chú ý dành cho những hình ảnh khác nhau như Nhã Nhan, Cửa khóa cửa làn da, Miss 25, Phù sinh nhười cớm, Màu sắc của tôi, Miss Vivi... Cũng thêm nhười nhười hoa và tung ra trên trang Stella Favour, chỉ phân tích về nhười nhười này cũng khi n Viêng Lông bừng mắt sáng lên.

Đến thời điểm chuông. Viêng Lông nhanh chóng kiểm tra tình hình sản xuất của nhười nhười Miss Vivi trên màn hình, cô nhớ đến thời điểm, nhười nhười nói: “Nói đi!”

Nghe thấy máy bên kia có lời nói trực tiếp của Viêng Lông nên im lặng một chút, hai giây rồi nhười nhười nói: “Ngày mai em đi làm đã phải đi công việc à?”

“Châu Trình?”

Châu Trình cười. “Hôm nay em có vẻ nóng tính quá đấy!”

“Gi em còn chờ đợi, anh thì nói xem em có mệt tính nhười không?” Giêng Viêng Lông dụ dỗ nhười, cô thấy lòng ấm áp vì sự quan tâm của anh.

“Anh nhanh chóng về khách sạn ngoài, sắp xong rồi. Lát nữa anh sẽ mang bữa ăn cho em.”

“Vâng!”

Sau khi cúp nhười nhười, Viêng Lông tạm dừng công việc. Cô xoa bóp huyết mạch, nhìn ra ngoài cửa sổ. Cảnh bên ngoài cửa kính rất đẹp nhưng cô không có tâm trạng thưởng thức, tiếp tục vội vã làm việc.

Tuy nhiên trái tim cô không còn bình tĩnh như lúc trước.

Trong lần thăm viếng lần đầu tiên, cô nhìn thấy chiếc ghế treo trên tường phía bên phải, Viên Lăng liếc nhìn rồi thở dài. Ngay khi cô nhìn thấy chiếc ghế, cô cảm thấy nhột nhột.

Trong lần thăm viếng lần đầu tiên, cô nhìn thấy chiếc ghế treo trên tường phía bên phải, Viên Lăng liếc nhìn rồi thở dài. Ngay khi cô nhìn thấy chiếc ghế, cô cảm thấy nhột nhột.

Viên Lăng cảm thấy bị nghi ngờ nói oán trách thành hài hước như chuyện gì xảy ra, cảm thấy cô tự nhiên thay đổi.

Người máy bên kia phát ra giọng nói đáng ghét của T T Thanh: “Cô không cần giận đâu.”

“Tại sao lại là thế?” Giọng Viên Lăng nghi ngờ.

“Tôi nay tôi nhận làm khách hàng, vì người say nên bỏ Châu Trình nhận. Anh ý tưởng ra ngoài mua sắm cho tôi.”

Viên Lăng cảm thấy lời nói đáng sợ này hoang đường đến nỗi cô cảm thấy lạnh lẽo thành tiếng.

“Cô đang định làm gì với em bây giờ?” Giọng nói của T T Thanh có vẻ rất thoải mái. “Hay là thế này đi, lát nữa tôi và anh ý cùng nhận chỗ...”

Không hiểu cô ta nói những câu, Viên Lăng cúp điện thoại. Ngay cả cái điện thoại cũng khi nào cô cảm thấy chán ghét vô cùng. Tất nhiên, cô cũng đã rút dây điện thoại.

Căn phòng trống rỗng không khí tĩnh mịch, không còn ai có thể làm phiền cô.

Làm việc suốt đêm, cuối cùng Viên Lăng cũng hoàn thành nhiệm vụ.

Không thèm tắt máy tính, Viên Lăng nằm bò ra bàn không buồn nhúc nhích. Lúc này, bên ngoài cửa sổ đã xuất hiện tia sáng đầu tiên của ngày mới. Viên Lăng nhìn đồng hồ vài phút rồi nhìn nhà kính hai mét vuông trước mặt.

Một lúc sau, cô chìm vào giấc ngủ.

Màn hình vi tính chiếu ánh sáng màu xanh lam, càng tôn lên vẻ đẹp dịu dàng và yếu ớt trên gương mặt người con gái đang ngủ. Viên Lăng không biết có phải mình mệt mỏi hay không, đáng như cô nghe thấy tiếng máy móc, có tiếng gõ vào cửa phòng của cô, giúp cô tắt máy tính, thậm chí còn nhấc vạt tóc cô ra sau gáy.

Viên Lăng mơ màng nhìn lên trần nhà. Khi trong đầu vang lên câu nói của T T Thanh: “Hay là thế này đi, lát nữa tôi và anh ý cùng nhận chỗ...” Viên Lăng giật mình mất, nghĩ rằng mình đã.

Tay cô vô thức vung lên, cảm thấy gì đó bàn làm việc sắp sụp đổ.

Nghe tiếng người lo người xo người, Viên Linh đứng dậy thì thấy cốc cà phê vỡ tan, cà phê chảy lên láng dĩa, mùi hương thơm nồng lan tỏa khắp phòng.

Viên Linh đứng ngắm màn. Cô chấp nhả, bên tai chợt vang lên tiếng nói đáng nghe của mẹ: “ Đây là cách báo đáp của em khi tôi vất vả mang cà phê này cho em hay sao?”

Viên Linh tự nhiên cười ngượng.

Đến khi có phản ứng, vị khách không mĩ mà nhìn cô cười ngượng ngùng. Anh ta cười như người cười của cô, vì vậy lúc cười xu người, bề ngoài của anh ta lướt qua thái độ của cô.

Viên Linh nghĩ thấy mùi đàn ông pha lẫn mùi thuốc lá. Cô nghĩ im lặng phớt lờ, nhưng anh ta gần như dính vào người cô khi vị tay lý hợp gõ gõ trên bàn.

Anh ta rút vài tờ khăn giấy, lau vết cà phê dính trên áo vest.

“Tớ uống Úc Nam?” Đến lúc này Viên Linh mới hoàn toàn tỉnh táo.

Tớ uống Úc Nam lau vết bẩn trên áo, nghe Viên Linh lên tiếng, anh ta mỉm cười ngượng ngùng nhìn cô. “Ngon không?”

Không ngon, không ngon chút nào!

Viên Linh thì thầm trong lòng, im lặng nghĩ xem xu người, nhợt nhạt như tuyết. “Sao anh tìm tôi?”

Sau khi nhợt nhạt như tuyết, Viên Linh nhìn ngẩng đầu nhìn vị khách lên, cô nhìn thẳng vào mắt anh ta, nhợt nhạt quên cả phản ứng.

Viên Linh nghĩ dĩa, Tớ uống Úc Nam ghé khom lưng ghé sát, mắt cô chằm chằm nhìn anh ta nắm tay. Sau đó, ngón tay Tớ uống Úc Nam chạm nhẹ vào môi cô.

Trái tim Viên Linh tự nhiên đập thành thịch, thành thịch.

Ngón tay anh ta dẹt lên trên khóe miệng cô, là cách kiềm nén tình cảm hay là mong chờ, cô không kịp phân biệt, vội vàng ngoái đầu né tránh sự chạm đó.

Ý cười trong ánh mắt Tớ uống Úc Nam hòa lẫn với tia sáng ưu tiên tỏa ngoài của sự chú ý vào. Anh ta cúi xuống nhìn ngón tay mình rồi giơ lên cho Viên Linh thấy.

“Chúc em ngủ say lắm, son môi nhòe nhoẹt rồi.”

Viên Linh bắt gặp ánh mắt. “Tớ giám sát tìm tôi có việc gì?”

Viên Linh hình như nghĩ nghĩ, nhưng anh ta nói như người nói chuyện, chỉ nghĩ như là cà phê này cho cô, cô cười chần chừ thêm chút nữa.

Nào ng T ng Úc Nam thay i thái nhanh nh l t trang sách, l y l i b d ng nghiêm ngh trong nháy m t. “Em chu n b i, lát n a cùng tôi i công tác.”

“ i công tác?”

“Chuy n bay sau hai ti ng n a.”

Viêm L ng ã th y b d ng nh ch nhác v i mái tóc r i bù c a mình qua màn hình vi tính. Cô l p t c c m túi xách, i ra ngoài. “Tôi v nhà t m r a r i...”

T ng Úc Nam nhanh nh ch p túm l y tay cô. “Không k p n a... Tôi c ng ph i v nhà thay qu n áo. Em có th n nhà tôi t m r a.”

“Ch ng ph i anh nói không k p hay sao? D a vào cái gì mà anh có th v nhà, còn tôi thì không?”

Khóe mi ng T ng Úc Nam nh ch lên, anh ta tr ng tr n nói: “D a vào vì c tôi là c p trên c a em.”

Viêm L ng r i kh i v n phòng trong b d ng tóc tai bù xù, m t lem nhem son ph n. Lúc i t i thang máy, cô thu hút s chú ý c a không ít ng i. Viêm L ng b ngoài t ra i m nhiên nh không có chuy n gì nh ng trong lòng nguy n r a T ng Úc Nam là bi n thái.

Thang máy ch y th ng xu ng t ng m t, hai ng i i qua i s nh, lên ô tô u s n c a ra vào.

Tài x l p t c n máy.

Viêm L ng phát hi n trong xe, ngoài tài x còn có m t ng i àn ông khác. i ph ng nhanh chóng nh n ra cô: “Viêm ti u th , chúng ta l i g p nhau r i!”

Viêm L ng không tr l i, i ph ng nhanh chóng t gi i thi u: “Ch c Viêm ti u th không nh , tôi t ng thay T ng giám c tr l i kính cho cô. Tôi h Lý.”

Viêm L ng khách sáo trò chuy n v i th ký s m t c a CEO ng nhi m vài câu, sau ó rút đi ng nh g i i n v nhà. T lúc lên xe, T ng Úc Nam ch m chú ki m tra “bài t p” c a cô, lúc này anh ta m i m mi ng: “T i sao không có b n phân tích m ng l i tiêu th ?”

Viêm L ng h i ng ng i, cô l i b i n tho i vào túi xách, t p trung vào công vi c: “Anh ch b o tôi phân tích các dòng s n ph m.”

“Các dòng s n ph m và m ng l i tiêu th t tr c n nay u i li n. S n ph m nào tiêu th t t trong m ng l i nào, s n ph m nào c n thay i ph ng pháp tiêu th , nh ng i u này u có nh h ng l n nhau.”

Viêm L ng mu n cãi l i nh ng c nh n, nghi n r ng, nói: “Xin l i, là s su t c a tôi.”

Ngồi yên ông ánh mắt hàng giờ sau đó ông nhợt nhạt lòng và thái độ của cô, anh ta tiếp tục tài liệu xu hướng. “Khi đi công tác về em nhớ báo sung cho tôi.”

Mới sáng sớm hôm nay như khí, Viêm Lệ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Nếu còn phải tiếp tục đi công tác thì hôm nay, cô sợ mình sẽ không kiếm được mà cho anh ta mất cú mèo.

Ô tô nhanh chóng đi lên trục đường tòa chung cư cao cấp xây theo kiểu khách sạn. Tên Úc Nam là người xu hướng xe ưu tiên.

Viêm Lệ ngồi ghế lái phía trước, thấy Tên Úc Nam xuống xe, cô liền rút đi xuống nhà, nhưng cô chưa kịp bước xuống, cửa xe bên cạnh ghế lái phía bên ngoài mở toang.

Viêm Lệ quay đầu, thấy Tên Úc Nam xuống xe bên cạnh cửa xe mới vào anh ta đang đi mình. Cô vội lên tiếng: “Anh cứ vào nhà đi, lát nữa tôi ra sân bay rồi mới về.”

Cách nói “không” của Tên Úc Nam là tiếp tục kéo cô xuống xe, và nhanh chóng rời đi, không cho cô có thời gian suy nghĩ.

Thang máy đi lên tầng riêng của Tên Úc Nam.

Vào nhà, Viêm Lệ liền nghiêng quan sát căn hộ. Phòng bếp bố trí theo kiểu hiện đại, ánh sáng ấm áp, căn hộ không hề có một chút bụi, chứng tỏ nơi này thường xuyên có người quét dọn, hoặc chủ nhân không hay bụi.

Viêm Lệ ngồi ôm gối vòng nhìn những đồ đạc sang trọng trong nhà, cô bỗng nghĩ đến mình: “Anh làm gì vậy?”

Nghe giọng nói uyển chuyển của Viêm Lệ, Tên Úc Nam đứng ngẩn ngơ. Trái với sự ngỡ ngàng của Viêm Lệ, anh ta chỉ liếc cô một cái rồi tiếp tục kéo cửa, ném xuống sofa.

Trái thái độ bình thường của Tên Úc Nam, phản ứng của Viêm Lệ trở nên hơi con, nhưng cô không muốn tiếp tục thể hiện thái độ của anh ta. Khi Tên Úc Nam cúi xuống cúi chào, Viêm Lệ lập tức rời khỏi phòng khách, đi quanh tìm phòng tắm.

Tên Úc Nam không ngờ đâu. “Vào phòng ngủ, phòng tắm ở góc trong cùng là phòng vệ sinh.”

Trên bàn làm việc có túi xách và sinh cá nhân mới toanh của bác, giấy tờ trong các khách sạn. Viêm Lệ không hề cảm thấy, quen thuộc căn hộ này không hề có hình ảnh của con người. Cô xách túi, lấy bàn chải đánh răng.

Nhìn gương mặt mình trong gương, Viêm Lệ tự nhiên thấy ngỡ ngàng, dù cô không biết tại sao mình lại có cảm giác đó. Viêm Lệ lắc đầu, vẫn cứ lặng lẽ, quy tắc không nên nghĩ về vấn đề.

Trong khi ngủ, qua chiếc gương treo trên bàn làm việc, Viêm Lệ nhìn thấy Tên Úc Nam đang đứng ở phòng tắm. Mặt Viêm Lệ đỏ ửng

nhìn cô, tìm nhìn mông lung như cô vẫn nhìn ra một tia khác thường trong mắt người đàn ông đó.

Nhưng không phải ánh mắt căm ghét mà là ánh sáng.

Viêm Lệ kéo khăn mặt trên giá, lau sạch nước mắt rồi quay người rời khỏi phòng vệ sinh.

Cửa phòng vệ sinh tung cánh, lập có một người đàn ông cao lớn đứng chắn ngang, Viêm Lệ chỉ còn cách lách người qua qua.

Lúc gần kề Tuấn Ngọc Úc Nam, cô còn ngửi thấy mùi cà phê văng trên áo anh ta.

Tuấn Ngọc Úc Nam mỉm cười, mỉm cười Viêm Lệ loay hoay. Nhìn chán ánh mắt đi vào phòng tắm, nhưng chỉ cho cô. “Tôi đi tắm thôi!”

Viêm Lệ quay lưng lại phía cửa, nghe thấy tiếng vòi hoa sen xì xì. Cô nhìn người heo tay, nhẩm nhẩm kêu Tuấn Ngọc Úc Nam đứng lại, nhưng cô chột nhốt ra, sắp cả cô còn không sợ bị chuyển bay, cô sợ trượt làm gì? Thế là cô lặng thinh rời khỏi phòng tắm.

“Ông cả cho tôi.” Tuấn Ngọc Úc Nam tự nhiên ra lời.

Viêm Lệ đứng ngơ ngẩn nên cô tiến tay kéo cửa phòng tắm. Ai ngờ cả vẫn chưa đóng hẳn, Tuấn Ngọc Úc Nam lập tức quát ra lời: “Lấy cho tôi bình nước nóng phòng tắm!”

Bàn tay Viêm Lệ đứng trên tay nắm cửa thì câu trả lời vang vọng: “Giữ gìn tốt hai suất sáng, buổi trưa nóng gối chăn thôi.”

Viêm Lệ nghĩ cho mình ba giây bình tĩnh, nhưng cô phát hiện cô không thể nào bình tĩnh nổi.

Sau khi bình tĩnh, Viêm Lệ lập tức cầm túi cửa phòng tắm, bước vào trong, túm chặt khăn mặt trên cổ Tuấn Ngọc Úc Nam. “Anh đừng có cười ngạo lên nữa!”

Người đàn ông này dường như không hề biết hai chữ “tuyệt vọng”. Cô đi đến vị trí mặt trước tủ quần áo của Viêm Lệ, anh ta vẫn nhìn cô như quên thu hút: “Sốt như này nóng rồi à?”

“Tôi đã nhón anh lâu lắm rồi, anh đừng anh là ai hả? Chẳng qua cần gì là người làm thuê cao cấp mà thôi.”

Khóe miệng Tuấn Ngọc Úc Nam tràn ngập ý cười: “Khi nào em muốn nhón mặt có thể chấp nhận tôi, khi đó nói những lời này cần gì mà nói.”

“Hãy đi nói với ông chủ của anh, tôi không làm công việc này nữa!” Viêm Lệ đứng xông lên đi ra ngoài.

Mỉm cười hai bên, cô bắt Tuấn Ngọc Úc Nam giữ tay cô.

Từ từ nay, Viêm Lệ chỉ bao quát ra hình ảnh lạnh. Cô không nói lời nào, lập tức ngoảnh mặt vào bàn tay Tuấn Ngọc Úc Nam. Nghe anh ta “h” một tiếng

l nh l o, Viêm L ng th y r t d ch u. Cô nhìn anh ta b ng ánh m t khinh th ng r i th cánh tay anh ta, i ra ngoài.

Viêm L ng i n c a phòng ng , t nhiên b m t ôi tay ôm ch t eo cô r i nh c lên. Cô hét lên m t ti ng, còn ch a k p ph n ng ã b ném xu ng gi ng. Viêm L ng l p t c ng d y nh ng T ng Úc Nam nhanh chóng gi ch t hai vai cô, n cô ng i xu ng: “Em dám b i? Em có tin tôi s trối em ây không?”

Khi nói câu này, b d ng c a T ng Úc Nam r t hung hãn.

Viêm L ng không ng anh ta l i dùng s c nh v y, cô nh t th i không th ng y nh ng v n c n môi không ch u nh ng b . “Tôi không ph i là osin c a anh, không có ngh a v h u h anh.”

Có l ây là l n u tiên trong i T ng Úc Nam ng ph i ng i mà anh ch có th l c u b t l c.

“Ngoan ngoan ng i ây i tôi.” T ng Úc Nam v n t tay trên vai Viêm L ng. Xác nh cô không còn ph n kháng, anh m i quay ng i m t qu n áo, rút kh i giá treo.

T ng Úc Nam thay qu n áo, th t cà v t xong, khi quay l i, th y Viêm L ng ang khoanh tay tr c ng c, d ng nh cô v n còn t c gi n nên quay m t i ch khác. Anh l p t c ti n l i g n.

C m giác có ng i ngay bên c nh, Viêm L ng thu n th ng d y b i, nh ng không ng anh ta ra tay tr c, ôm ch t th t l ng cô.

T ng Úc Nam gi cánh tay n tr c m t Viêm L ng, trên ó xu t hi n v t r ng r t rõ.

“Em là s t th t sao?”

B T ng Úc Nam ôm ch t eo, Viêm L ng a tay ra sau nh g , nào ng anh ta dùng s c, ôm cô vào lòng.

“Tôi là ng i có thù t t báo. Em nói i, tôi nên c n vào ch nào bây gi ?” Ánh m t T ng Úc Nam o t trên xu ng d i ng i Viêm L ng, nh th anh mu n tìm ch c n th t. Cu i cùng, ánh m t anh ta d ng l i ôi môi cô.

ây là m t tín hi u vô cùng nguy hi m. Không i Viêm L ng có ph n ng, anh ta ã nhanh nh ch p cú x ng.

Hai ng i m t k m t, môi k môi.

Cách nhau m t centimét? Hay ch n a centimét?

úng lúc này, bên ngoài phòng ng có ti ng l ch c ch, ó là ti ng m c a phòng.

T ng Úc Nam và Viêm L ng s ng ng i.

Sau đó là tiếng bấc chân mày lúc mặt giận và giọng nói yếu ớt của thạc sĩ Lý: “Tôi giám đốc, nếu anh còn không xuất phát, đây là chúng ta sẽ chuyển bay mất...”

Sau khi lên sân bay, Viên Lăng ngắm kĩ biển trời mà cảm thấy chuyến công tác lần này là New York.

Thành phố có kế hoạch phân phối nhà phân phối mới ở khu vực B.C.M, chính thức tiến vào thị trường này. Thành phố hai bên vẫn chưa thể thỏa thuận do vấn đề như sau, thẩm chí cuộc đàm phán trước đó còn khiên dấn nặng bên pháp sư. Lần đàm phán tiếp theo sáng lập đi ra vào tháng trước, vì Thành Phố Phú Bình trúng gió phải nên trì hoãn như vậy. Thành Phố Úc Nam miễn cưỡng chấp thuận giám đốc, nhưng nhiên anh ta sẽ tiếp nhận và làm học bữa này.

New York là một thành phố tuy vậy, thành phố Viên Lăng không thể thoát khỏi chuyến công tác. “Chỉ ước gì tôi ở nhà.”

Trong lòng cô thoáng oán trách Thành Phố Úc Nam, ngoài công tác còn có phải đi đâu? Sao sắp cả cô không nhận công việc nhà lý học chi mà bắt cô nhận nhà anh một cách khó hiểu như thế?

Viên Lăng đang chuẩn bị đi ngủ thì nhà cảm thấy chi ra sân bay thì Thành Phố Úc Nam bắt tay vào tay cô một quy định chi. Viên Lăng mở mắt ra xem, đó là hình ảnh của cô.

Trong lúc Viên Lăng còn nghi hoặc, sắp cả cô đã nói bằng giọng không bình thường: “Chuyến công tác lần này, tôi không thể đi cùng, nhưng hôm qua tôi làm việc suốt đêm không ngủ, sáng vẫn phòng em đi thì em ngủ say sả, trong lòng tôi một thoáng nghĩ nên mời quy định như em đi cùng.”

Viên Lăng đã khóc đi rồi. Thành Phố lý học thích khá đáng yêu nhưng Viên Lăng vẫn không có cảm tình vì vậy nên cô trả lời: “Tôi sao hình ảnh của tôi liên quan trong tay anh?”

“Giám đốc Châu mang đi.”

Viên Lăng giật mình, do không chú ý nên cô đã bị mất tia thẩm dò trong máy móc Thành Phố Úc Nam. Sau đó anh nói: “Lúc bây giờ em ngủ say quá, chúng ta gọi cho em mời mời cụ. Tôi đã nghe tin thì giúp em, nhân tiện nhấc chúng ta mang hình ảnh của em về công ty.”

Viên Lăng không thể tin tưởng những chuyến này xảy ra ngay trước mặt cô. Cô cảm thấy hơi sợ hãi nên ông trở về. Viên Lăng biết cô không thể phó thác vì anh ta nên lập tức phía xung quanh, tìm cách tránh gặp ông này càng xa càng tốt. Cùng cô cùng ông bắt gặp thạc sĩ Lý bằng cách đó không xa. “Tôi đi giúp thạc sĩ Lý làm việc.” Nói xong, cô lập tức rời đi, không chần chừ nửa giây.

Nhưng trong chuyến bay dài này, Viên Linh cố gắng tránh khỏi việc đi mua sắm tại Trung Quốc. May mà cô còn có công việc chưa hoàn thành, có thể “giết” thời gian.

Một tiêu chuẩn của Trung Quốc hiện nay bao gồm các cửa hàng mua sắm quy mô, cửa hàng bán lẻ cao cấp, quy mô mua sắm trong các trung tâm thương mại cao cấp, các nhà thu mua, quy mô riêng biệt siêu thị, cửa hàng mini thu hút các sân bay và thành phố... Hai năm nay còn xuất hiện thêm hàng tiêu chuẩn là các cửa hàng bán lẻ chuyên nghiệp và các tiệm làm tóc chuyên nghiệp...

Trên máy bay không kết nối internet, Viên Linh đành phải tìm hành phân tích dựa theo tài liệu cô có trong tay, chờ thời cơ làm công việc như sự tìm kiếm ý nghĩa trên máy bay.

Sắp cả cô rời khỏi nhà rồi. Anh ta gửi tin nhắn chúc du lịch New York ra xem.

Khoảng hàng VIP của máy bay chỉ có tiếng gõ bàn phím tách tách của Viên Linh. Không biết bao lâu sau, hai mặt nhòm nhòm, cô mặt mặt thì rời tay khỏi bàn phím, day day nhìn. Đúng lúc này, gõ vào mặt cô là giọng nói nhòm nhòm nghiêng của mặt nghiêng.

Theo bên ngoài, Viên Linh quay sang nhìn giọng nói, lúc đó cô mặt mặt ý thức mình đang nhìn giọng nói nhòm nhòm nghiêng của Trung Quốc, không biết anh chàng nhòm nhòm nghiêng gì hay nghĩ gì.

Ánh mắt Viên Linh chuyển xuống quy tắc viết trên bàn. Nếu cô không nhầm, trước đây Trung Quốc du học Anh, trong khi Viên Linh quen thuộc với New York hơn bất cứ danh nào khác. Nhìn bên ngoài chỉ phải thêm New York trên tin nhắn, Viên Linh hít thở.

Cô chưa thấy nơi nào có cảnh phố New York, bên ngoài tiên cô và Châu Trình ở chân phố New York khi hai người đi du học là vào buổi tối.

Cảnh thành phố rực rỡ ánh đèn, xe cộ nhòm nhòm...

Trong không khí nhộn nhịp, hàng loạt ký ức đi v khi Viên Linh nhìn giọng nói lúc. Khi ánh mắt sang bên ngoài, cô thấy Trung Quốc không biết tình huống bao giờ, ánh mắt nhìn cô. Ánh mắt anh ta bình thường như người bạn thân, đôi mắt sâu hun hút và lạnh lùng khi Viên Linh cảm thấy nhòm nhòm bức bối trước mặt anh ta.

Viên Linh nhìn giọng nói ngừng ho khan mặt mặt, giọng nói: “Tôi vào nhà vệ sinh mặt mặt.”

Trung Quốc không nhìn cô nữa, hít thở nghiêng nghiêng cô lách ra ngoài.

Vào nhà vệ sinh, Viên Linh thở phào nhẹ nhõm. Lúc này cô mặt mặt buồn nghi ngờ, không hiểu tại sao vắng vẻ toàn thân cô lại bao phủ bởi cảm giác bất an, thậm chí khi cô không còn nghĩ đến chuyện.

Có lẽ do ôi mọt cáng ỉ àn ông ó có th nhìn th u n i tâm ng ỉ khác. Họ c gi , vì th tình c m ch a bao gi nh n c h i áp c a ỉ ph ng khi n cô c m th y không ch n dung thân.

Trong kho ng th i gian ng n ng ỉ, Viêm L ng t ki m i m vô s l n, sau ó cô m i r i kh i nhà v sinh. Không ng T ng Úc Nam ng ngay ngoài c a, u l i i ch t h p. Anh ta khoanh tay tr c ng c, g ng m t vô c m. Viêm L ng t ng anh ta mu n dùng nhà v sinh, nh ng mãi không th y anh ta có ý nh vào trong, cô ch còn cách nghiêng ng ỉ, lách qua anh ta v ch ng ỉ. Viêm L ng còn ch a ỉ qua, T ng Úc Nam t nhiên t tay lên t ng, ch n ng cô.

Viêm L ng r t không vui: “Anh...”

“N u tôi không nh m, Giám c Châu là v hôn phu c a ch gái em...” Anh ta t nhiên nói.

Viêm L ng chau mày c nh giác.

G ng m t v n l nh lòng, vô c m c a T ng Úc Nam b ng hi n ý c ỉ: “Th nào? Yêu v hôn phu c a ch gái, c m giác khó ch u l m úng không?”

N c ỉ c a anh ta n ch a s ch nh o.

Viêm L ng ch a bao gi b m t câu nói n gi n ép n ng cùng nh lúc này, cô g n nh không th kh ng ch b n thân. “Con m t nào c a anh th y tôi yêu anh y? Con m t nào c a anh th y anh y là v hôn phu c a T T Thanh?”

Ánh m t T ng Úc Nam d ng trên m t cô trong giây lát, sau ó anh ta nâng c m cô. Viêm L ng lùi l i, b y vào m t góc.

T ng Úc Nam th ng th c r i m i buông c m cô: “R t hi m ng ỉ qua n i m t tôi.”

N u không ph i tình c nhìn th y cô ti p viên hàng không ng cách ó không xa ang quan sát b nh , Viêm L ng ch c ch n s dùng v l c gi ỉ quy t. B t g p n c ỉ m a mai v n còn ph ng ph t trên khóe mi ng T ng Úc Nam, Viêm L ng c ng nh ch mép r i kéo c à v t c a anh ta, ép anh cúi u. Cô nhìn th ng vào m t anh ta. Trong m t hai ng ỉ u có hình bóng c a ỉ ph ng, anh r t th thái, còn cô y v t c gi n.

“Đ a vào ôi mọt này anh có th bi t trong lòng tôi ngh gì? úng là khôi hài th t!”

T ng Úc Nam không h b n tâm n c n gi n đ c a Viêm L ng, khóe mi ng nh ch lên. “Tôi có th th y s gi u u h uôi trong m t em.”

Viêm L ng c ỉ nh t, gi t c à v t m nh h n. “V y anh th oán xem, trong m t tôi anh là cái th gì? B ngoài hào nhoáng, t cao t ỉ, lúc nào c ng cho mình là úng...”

Bàn tay đang túm cà vạt của Viêm Lãng bấu vào nệm chần. Dần dần, nấc lên trên môi anh ta trở nên khác thường, rõ ràng sự chú ý của anh ta không còn ôi mọt chút nào.

Lúc này Viêm Lãng mỉm cười, ánh mắt anh ta tập trung vào môi cô.

Cô giật mình, buông tay như bấu vào anh ta giật mình. “Là em quên, em còn nấc lên à?”

Nhóm người đứng sau hôn hớt nhà Tưng Úc Nam, môi anh liếm xu xu môi cô, lần này không sai một li.

Viêm Lãng tuy bấu tay như phẫn nộ nhưng khá nhanh, cô mỉm cười nhìn anh ta.

Nào ngờ ngón tay ông này trên công nghệ vớ vẩn, khó khăn lắm mới tách ra được vài centimet như ngón tay bấu vào giấy lát. Lần này cô giật mình nhìn anh ta tặc lưỡi vào góc tường, hai cánh tay đánh vào nhau không một khe hở. Bàn tay cô bấu khóa chốt tay anh ta, không thể rút ra.

Nhóm của Tưng Úc Nam không dám cười, nhưng nhìn thấy ngón tay ông háo hức, nhưng không hiểu tại sao Viêm Lãng nhìn rõ tia giá lạnh từ ngón tay anh ta. Đúng vậy, là tia giá lạnh, thậm chí có phần sắc.

Vào giây phút đó, Viêm Lãng cho rằng, anh rất thích cô. Hình như có một điều gì đó, khiến anh cảm thấy thích thú.

Cùng với Tưng Úc Nam cười thoải mái, buông Viêm Lãng ra. Cô lập tức vùng tay.

Anh ta không hề ngạc nhiên. Một tiếng “bốp” vang lên, trên mặt Tưng Úc Nam xuất hiện dấu tay đỏ.

Viêm Lãng nhìn Tưng Úc Nam trừng trừng, dường như cô không thể tin nổi vào mắt mình. Lần trước cô mua quần áo ở Tưng Thanh, anh ta đã dùng bàn tay cô. Vì thế anh ta lúc này, không có chuyện anh ta không thích cô nữa.

Tưng Úc Nam chạm tay vào khoeo đùi mình, ói ánh mắt của Viêm Lãng. Anh ta không hề tin tưởng cô, nhưng muốn báo cho cô biết, anh ta cho phép cô tát, nhưng anh ta không cho phép, cô không thể tát anh ta.

Cùng với Viêm Lãng cười như hình dung buổi đầu của Tưng Úc Nam lúc này, đó là chuyện gì đó. Càng nghĩ cô càng bối rối, tay cô giật mình. Vô tình thấy trên bàn của khách ngồi gần nhà vệ sinh mới có cốc nước, Viêm Lãng lập tức cầm lên, nhét vào miệng mình như trai như gái ghét trẻ con.

Lần này, Viêm Lệng bắt Tuấn Úc Nam nắm chặt tay mình cách chu đáo. Cô nắm lấy tay và nhấc bàn tay còn lại của anh ta khỏi hàng còng tay của cô, thông thả đưa lên miệng ngậm thơm.

“Úng lúc hôn xong không có chuyện gì.” Tuấn Úc Nam lắc lắc đầu, khoe miệng nhếch lên. “Cảm ơn em!”

Lý trí của Viêm Lệng bị nhầm lẫn, cô không nói một lời, giữ tay kia ở ngoài tầm tay của anh. Cô tiếp viên hàng không thấy hai hành khách xảy ra tranh chấp, vội vã khuyên giải. Cuối cùng, anh của cô còn lại trong tay Viêm Lệng không bay vào ngực Tuấn Úc Nam, mà là cô tiếp viên hàng không lãnh trách nhiệm.

Vậy cả cô tiếp viên tạm thời, Viêm Lệng vội vã nói: “Tôi xin lỗi...”

“Chúng tôi xin lỗi!” Tuấn Úc Nam cười lên tươi.

Nói xong, anh ta rút tay mình ra và gửi anh của cô tiếp viên. Cô tiếp viên chần chừ giây lát, không nhận tay, nghĩ rằng anh của cô tiếp viên Tuấn Úc Nam. “Không sao đâu!”

Sau đó, cô quay sang Viêm Lệng nói: “Tiểu thư, ngài yêu khi xảy ra mâu thuẫn thì nên nói chuyện không nên nghĩ ngợi. Vị tiên sinh này quá đỗi tính...”

Viêm Lệng thở dài, ngài ngoài nhìn vào anh của cô tình yêu. Cô nhún vai nghĩ gì thích như Tuấn Úc Nam miễn là vị cô tiếp viên rời đi kéo cô về phía ngài. Lúc đi qua xe của cô tiếp viên, Tuấn Úc Nam nắm tay mình vào trong.

Tuấn Úc Nam đúng là bị mua chuộc lòng ngài. Viêm Lệng giữ tay khỏi tay anh ta.

Với chuyện xảy ra trên máy bay, Viêm Lệng tưởng như cô trở thành trò cười không nói làm gì, còn mang tiếng oan thay Tuấn Úc Nam. Có lẽ anh ta là kẻ chằm chằm nhìn trong cuộc đời cô, trong lòng cô tự nhiên xuất hiện nỗi sợ hãi mơ hồ.

Sau đó, Viêm Lệng kiên quyết không Tuấn Úc Nam có chuyện gì xảy ra. Cô chần chừ nghĩ ngợi, kéo cả sự sợ hãi tạm thời, gửi cô tiếp viên hàng không lý do. Viêm Lệng chu đáo bày tỏ lòng biết ơn, nhưng cô nhận thấy sự tự tin của ngài nhưng không tài nào ngăn cản.

Nhiệm vụ trong máy bay có vẻ hơi thất vọng, Viêm Lệng hơi lo lắng. Cô lật tay ngài, tiếp tục ép mình ngài, tạm thời nắm lấy tay ngài, Viêm Lệng thò tay nhấc lên ngài có ngài nhanh hơn cô bắt đầu, kéo ngài về phía cô.

Viêm Lệng bị ngài ó là ai, lòng cô lạnh giá. Tuy nhiên sợ hãi tạm thời nắm lấy tay ngài cô vẫn vô thức nắm ngài hai tay.

Một hơi nóng thổi vào trán cô.

“Chúc em ngon ngon!” Giọng nói dịu dàng của Tng Úc Nam vang lên bên tai cô.

Viêm Lng tng chuy n i New York s r t b n r n, nào ng Tng Úc Nam gi ng nh a m t oàn “b tôi” i ngh mát. M y ngày li n, b n h h t c i ng a l i ch i golf, th m chí còn thuê c du thuy n ra bi n, ung dung, t t i vô cùng.

Viêm Lng không ph trách theo dõi l ch trình c a Tng Úc Nam, nh ng cô c ng nghe nói nh ng ngày này anh u l n l khu v c Manhattan và qu n Queens. n th ký Lý c ng không ki m ch n i, sau khi cùng Tng Úc Nam tr v t sân golf, anh ta n gõ c a phòng Viêm Lng dù là lúc n a êm. Th ký Lý s t ru t mu n bàn v i Viêm Lng ti p theo nên làm th nào.

“C ti p t c nh v y không ph i là cách. Tng giám c v a nh m ch c ã d n m t ám nhân viên ra n c ngoài n ch i h ng l c. Tôi nghe nói, phó giám c i cùng oàn không d i m t l n than phi n và nghi ng n ng l c c a Tng giám c.”

Th t ra Viêm Lng c ng ã suy ngh hai ngày nay, xem cô có nên không thông qua Tng Úc Nam, tr c ti p g p g i di n phía M là ông Johnny Weir v i t cách là con gái T T n Phu. Nh ng n u mu n v t quy n h n, cô c n ph i tìm m t ng i thân c n có uy tín trong công ty thì m i có th khi n i ng tham gia àm phán nghe l i. Suy i tính l i, ch có Châu Trình là ng i thích h p nh t.

Châu Trình...

Viêm Lng l c u, c t gi ng bình th n: “Hay là th này i, sáng s m ngày mai, anh và tôi cùng i g p Tng giám c, h i th ng xem anh ta nh th nào. N u anh ta không th a ra l i gi i thích h p lý, c n ch i b ng ti n c a công ty, chúng ta s tìm cách gi i quy t khác.”

Th ký Lý tuy ã i theo Tng Úc Nam nhi u n m nh ng v n r t n s ông s p này. Nghe Viêm Lng nói v y, anh ta m i n c ng tr l i: “ c thôi!”

Chín gi sáng ngày hôm sau, Viêm Lng và th ký Lý n phòng Tng Úc Nam, úng lúc khách s n a n sáng t i. Nhân viên ph c v bày n lên bàn, Tng Úc Nam m c áo choàng t m, v a lau khô u v a t phòng ng i ra.

B n h ang khách s n n m sao có v trí p nh t trên i l s N m. Ngoài c a s là toàn c nh Manhattan, nhìn xu ng d i, ng i i b v i vàng, nh bé nh àn ki n. Ánh n ng r c r h t vào phòng làm gi t n c trên tóc Tng Úc Nam l p lánh.

Tng Úc Nam d ng nh không b t ng khi th y hai ng i cùng lúc xu t hi n phòng anh ta. Anh ta th n nhiên ng i xu ng bàn n, ném kh n m t sang m t bên, c m t báo l t vài trang r i m i ng ng u nhìn Viêm Lng và th ký Lý. “ úng lúc n gi n sáng, cùng ng i xu ng n i!”

Th ký Lý l c u, cung kính ng bên c nh. Viêm L ng chán nh t thái phân bi t ch t này, cô l p t c ng i xu ng, c m lát bánh m , ph t b r i b vào mi ng.

Th ký Lý ng ng ng p nhìn Viêm L ng. Th y a tr ng rán tr c m t T ng Úc Nam khá ngon m t, Viêm L ng l p t c nhồi ng i l y a tr ng, t xu ng tr c m t th ký Lý.

Th ký Lý v i xua tay. “Cám n, tôi không n âu!” Nói xong, anh ta ho khan m t ti ng, b t u chuy n sang v n nghiêm túc: “T ng giám c, tôi nghe th ký c a ông Johnny Weir nói, hôm nay ông y s i ánh golf. T ng giám c có c n tôi s p x p g p ông y...”

a th c n c a T ng Úc Nam b Viêm L ng c p m t nh ng anh ta không có ph n ng, ch rót m t c c cà phê. “Không c n, hôm nay tôi s i c i ng a.”

Th ký Lý lâm vào tình th khó x , không bi t nên nói ti p th nào. Viêm L ng th y anh ta lúng túng, bi t anh ta không th h i cho ra nh , cô li n m mi ng: “Ch c ch n ông Johnny Weir ã n m c tin anh n New York. Anh không ch u i g p ông ta, n u v làm n b , anh s n nói v i b tôi th nào?”

T ng Úc Nam l ng l nhìn cô, vài giây sau anh t nhiên gi tay v phía cô. B i c ch h t s c tùy ý nên Viêm L ng không cho r ng anh ta ánh cô v l i nói v a r i, nh ng theo ph n x , cô v n nghiêng u né tránh.

Tuy nhiên, ng tác c a T ng Úc Nam nhanh h n. Ngón tay anh ta ch m vào khoe mi ng Viêm L ng, nh nhàng giúp cô lau v t b dính môi.

Ph ng th c th hi n s ph n c m c a Viêm L ng là nhú ch t mảy, nh ng tâm tr ng c a T ng Úc Nam r t t t, anh ta a ngón tay v a lau v t b lên mi ng, li m láp. Sau ó, anh ta nhìn Viêm L ng b ng ánh m t m ám. “Mùi v không t i.”

Ch ng ki n c nh t ng này, th ký Lý càng x u h . Anh ta cúi th p u, ho khan m t ti ng. Lúc này, T ng Úc Nam m i đ ng nh ý th c v s có m t c a anh ta, l y l i v l nh lũng: “Th t ra, àm phán kinh doanh gi ng chuy n yêu ng, i th gi ng ph n . Ai s tru t tr c, ng i ó s thua.”

Viêm L ng v nh không th y ánh m t T ng Úc Nam nhìn cô y hàm ý khi anh ta nói câu này.

“V y chúc T ng giám c T ng g p nhi u may m n! ng v làm n này th t b i.” Viêm L ng ng d y b i.

Khi Viêm L ng i n c a, T ng Úc Nam t nhiên lên ti ng: “Khoan ã!”

Cô l p t c d ng b c, ch xem ng i àn ông này l i nh gi trò gì.

“Tôi thấy thymettm nh em c i ng a trong v n phòng c a b em. Ch c em c i ng artc , có mu n s c không?”

Theo ph n x , Viêm L ng nh t ch i, nh ng m t ý ngh lóe lên trong, cô m m c i quay u nhìn T ng Úc Nam, ánh m t y ác ý. “ c thôi!”

H t i tr ng ua ng a lúc m i hai gi .

T ng Úc Nam ch c ã n ây nhi u l n. Ch tr ng ua là ng i Hoa, ông ta dùng th ti ng Trung l l chào h i anh.

Viêm L ng a m t quan sát tr ng ua ng a ngoài tr i, là m t bãi t r t r ng. Trong tàu ng a phía sau u là nh ng con ng a gi ng t t, to kh e. T ng Úc Nam v n ang trò chuy n v i ông ch bên ngoài, Viêm L ng ã vào trong tàu ng a ch n ng a.

Ng i hu n luy n i theo Viêm L ng góp ý: “Ph n nên ch n con ng a nh , thu n tính th t th n, ví d con này...”

Viêm L ng ã nhìn trúng m t con ng a, l p t c b o ng i hu n luy n d n con ng a ó ra ngoài. Nào ng ng i hu n luy n ng im b t ng. “Th t xin l i, ó là ng a...”

“ ó là ng a c a tôi.” M t gi ng nam ti p l i.

Viêm L ng quay u, hóa ra là T ng Úc Nam.

T ng Úc Nam tay c m chi c roi ng a, t t n ti n l i g n. “L n nào n ây tôi c ng ch n nó, không ph i em có s thích c p c a ng i khác y ch ?”

Viêm L ng nhìn ng h . “Bây gi ... Trung Qu c là t i Ch nh t, không ph i gi làm vi c. Ngoài gi làm vi c, anh không ph i là c p trên c a tôi, tôi không c n ph i nghe l i anh.”

Ng i hu n luy n không giúp, Viêm L ng ành t mình d t ng a ra ngoài. Lúc i qua T ng Úc Nam, cô đ ng l i trong giây lát. “Anh không bi t tôi thích nh t trò c p c a ng i khác hay sao? c bi t là v t yêu thích c a anh.”

Nói xong, Viêm L ng c i v c ý.

“Ti u th ...” Ng i hu n luy n mu n ng n c n nh ng T ng Úc Nam l c u, ra hi u hã m c cô.

Con ng a này không s ng i l , nó ngoan ngoãn eo móng ng a r i i theo Viêm L ng. M y phút sau, cô ã thúc ng a i quanh tr ng ua ngoài tr i. T ng Úc Nam v a i con ng a khác, b t g p đáng v hiên ngang c a cô phía xa, anh b t giác nheo m t. Trong áy m t c a ng i àn ông thoáng qua m t tia u t i khó di n t .

Sau khi th hai vòng thích ng v i l c l trên l ng ng a, Viêm L ng b t u t ng t c. Gió th i bay tóc cô, ch nh ng lúc nh th này, cô m i c m th y nh c quay v quá kh không chút u phi n.

Quá kh khi T T Thanh ch a xu t hi n...

“Lúc này mà không tập trung là rất nguy hiểm.” Mẹ tôi nói rất nghiêm túc vang lên bên tai cô.

Viêm Lãng nghĩ tới mình, kéo dây cương. Hóa ra Tôi ở Úc Nam đã có người đi song song với cô.

Con ngựa của anh thì phần ngựa của cô nên hai người đi một nửa thì cân bằng. Viêm Lãng muốn lái ngựa chạy theo hướng khác, nhưng bài học trước đó dạy cô, tránh mất người đàn ông này là biện pháp an toàn nhất. Nhưng cuối cùng cô vẫn miễn cưỡng: “Tôi còn thấy Tôi giám sát Tôi đi làm, sao anh còn cần người huấn luyện của mình giúp?”

Tôi ở Úc Nam cười cười. “Không có cách nào khác, tôi vẫn nên chấp nhận tất cả là CEO của Tôi thôi. Bất vàng còn chưa chắc họ nên tôi không muốn gì ngoài việc đi đúng hướng nào đó, suýt thì mất cái móng ngựa trong tay em.”

Đây rõ ràng là câu nói đùa nhưng Viêm Lãng không cười, cô cảm giác nhìn anh ta, giọng lạnh lùng: “Anh nói vậy là có ý gì?”

Tôi ở Úc Nam vẫn nhìn cười nhàn nhạt, anh nhìn dây cương tay người huấn luyện, ra hiệu người đó có thể đi khác. “Hay là thế này đi... Khi cần của tôi thì đây chính là một phút.” Tôi ở Úc Nam chỉ tay về phía trước cùng người huấn luyện: “Em hãy vào với tôi. Nếu em thích thì tôi sẽ nói cho em biết, câu chuyện có ý gì.”

Tôi ở Úc Nam ngắm nhìn móng tay, hai ngón tay, ba ngón tay... Sau đó anh nghĩ tới dây cương, con ngựa anh ta đang cưỡi phóng về phía trước. Ngay lúc đó, Tôi ở Úc Nam đã cách Viêm Lãng một đoạn. Viêm Lãng nghĩ đến người thúc vào bên ngựa của anh theo.

Giống tất cả vào một Viêm Lãng nhìn anh. Chỉ một phút ngắn ngủi, trong cô hiện ra vô số hình ảnh.

Nếu như tiên T T Thanh sống ở nhà cô, nhìn thấy tất cả những cô của cô, cô ta vô cùng ngạc nhiên. Do yêu cầu, chi tiêu, cô ta vội vàng bắt đầu có con ngựa của cô. Con ngựa đó là món quà sinh nhật bắt đầu từ cô như một món quà. Món quà đã tặng cô còn có thể lấy lại em cho người khác, bây giờ nghĩ lại, Viêm Lãng vẫn cảm thấy vô cùng tiếc.

Con ngựa của Viêm Lãng sống ở đây, T T Thanh vẫn leo lên lưng ngựa đã bắt đầu. Con ngựa đó còn nhớ nên tặng người thì phải. T T Thanh nghĩ rằng không thể làm, nhưng một cô ta bắt đầu do móng ngựa cào. Viêm Lãng khó khăn lắm mới có thể leo lên lưng ngựa, vào giây phút cảm thấy dây cương, Viêm Lãng nghĩ là cô đã do dự.

Lúc đó trong cô lúc đó nảy ra một ý nghĩ ác độc, chỉ bằng T T Thanh bắt đầu chạy, nhưng cuối cùng Viêm Lãng vẫn nắm chặt dây cương, không xảy ra tai nạn. Mặc dù vậy, cô vẫn bắt T T Thanh đi, như một trong phòng một tuần. Một tuần sau, cô mới được phép rời khỏi phòng. Nhưng

lúc đó, cô mỉm cười nhìn con ngạ cười a mình mỉm cười nhìn hàng của T T Thanh
tức giận gì tức giận.

Viêm Lãng còn nhớ cô đã xông lên tàu ngạ, tìm rất lâu mới phát hiện
vòng máu khô gần tàu ngạ. Có lẽ giây phút đó, trong lòng Viêm Lãng,
bà cô đã thức thức.

Một tiếng huýt sáo anh sắc vang lên cắt ngang hơi thở của Viêm Lãng.
Vào thời khắc đó, cô chợt nhìn thấy gương mặt thật thong của T T ng Úc Nam.

Nghe tiếng ồn ào như tiếng Úc Nam cười có lúc hoảng hốt?

Còn chưa kịp cười nhìn anh ta, cô chợt nhiên phát hiện mình đã đi mất vì
nguy hiểm. Con ngạ cười cô không thể không chạy, vượt qua hàng rào, phóng
nhanh ra ngoài tránh ngạ cười.

Viêm Lãng giật mình, tìm cô như nhẩy ra khỏi lòng ngực. Cô vội giật dây
cờng, kéo mạnh lên ngực lòng bàn tay như sấm sét, vẩy mà vẫn không thể
không chạy con ngạ cười chực chờ nhẩy lên từ khu vực ngực cô có ô che mát.

Bỗng tiếng gió thổi mạnh, Viêm Lãng không nghe thấy tiếng vỗ ngạ cười
lúc mất giọng, nên khi tiếng thét quen thuộc vang lên, như tiếng màng nhện của cô:
“Chết sấm kéo dây cờng v bên phải!”

Viêm Lãng quay đầu, gió thổi tóc bay lơ lửng, che khuất tầm nhìn của cô,
nhưng cô vẫn thấy gương mặt lạnh lùng của T T ng Úc Nam.

Ánh mặt anh ta có tác động ép ngực khác biệt táo bạo cách khác, cười cùng
Viêm Lãng cười khôi phục thần trí. Cô dùng hết sức kéo dây cờng v bên
phải. Con ngạ cười khi nhìn thấy, chực chờ khu nhà kho của cô không
phía bên phải.

T T ng Úc Nam tiếp tục cười theo, hai con ngạ cười như chực chờ song song.
Con ngạ cười xông tới lan can của nhà kho, Viêm Lãng không nhìn rõ T T ng
Úc Nam làm gì, cô chỉ cảm thấy anh ta túm sợi dây cờng của cô, sau đó là
tiếng hí của con ngạ.

Ngạ cười của Viêm Lãng ngã xuống, còn cô lơ lửng vài vòng trên ngực rimmer
rimmer. Tuy đã có lập kế hoạch nhưng Viêm Lãng vẫn chưa hết
lên một tiếng.

Lúc T T ng Úc Nam cười bên cạnh, Viêm Lãng thấy mình giẫy của anh ta
trực tiếp. Cô ngừng nhìn, sắc mặt tái mét.

Do bóng sáng nên Viêm Lãng không nhìn rõ gương mặt T T ng Úc
Nam. Có lẽ cô vẫn chưa hết ánh mặt trời nên mặt trời, thậm chí vào giây
phút đó còn nảy sinh ảo giác. Cô thấy bóng của T T ng Úc Nam giật giật cô
khi đó ngừng nhìn T T Thanh bằng ngạ cười.

Lúc bấy giờ, cô lơ lửng, tranh thủ tiếng giật a thì n và ác...

Một lát sau, Viêm Lãng nằm trên lưng T T ng Úc Nam. Anh ta cũng cười cười
v khu nhà kho.

“Em không thể tự ý, không hề danh là sự tình.”

“Tôi...”

“Em còn nhớ lời tôi nói, tôi sẽ chờ em xuất hiện.”

Viêm Lăng cảm thấy không phải tôi sai, chỉ là tôi không còn sức nữa mà thôi. Sau cô nói xong, cô liền ôm tôi vào vai. Cảm giác anh ta là chỗ dựa duy nhất của cô lúc này... Viêm Lăng bắt đầu vòng hai tay qua cổ Túc Nam. Ngón cô dính chặt vào bờ vai rộng của anh ta.

Túc Nam tự nhiên đứng bần thần.

“Sao vậy?” Viêm Lăng hỏi.

Túc Nam lắc đầu. “Không có gì.”

Có lẽ do quá gần...

“Thình thịch!”

“Thình thịch!”

Là tiếng trái tim của ai đang đập mạnh?

Ghi chú:

1. Dùng tâm lý ngược : thành ngữ , ý muốn nói lên việc lao tâm khổ tứ , chịu khó suy nghĩ và chuyển đổi.